ADVENT SZEMLE

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK 2026. NOVEMBER

TISZTÁN EGY MOCSKOS VILÁGBAN

ADVENT SZEMLE

„Íme, Én hamar eljövök…”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

TARTALOM

2026. NOVEMBER

1 VEZÉRCIKK
Ioan Câmpian-Tătar
A Jelenések – könnyek és éneklés között

3 ONEVOICE27
ANN
Az Afrikai Adventista Egyetem digitális missziómunkára felhívással indította útjára a OneVoice27 kezdeményezést

6 ESEMÉNY
Iosif Suciu
Beszámoló a nyugdíjas lelkipásztorok XXV. Konvenciójáról – Méhkert, 2026

9 TEOLÓGIA
Florin Lăiu
Kisebb problémák az Ószövetség szövegében

14 A ROMÁNIAI ADVENTISTA EGYHÁZ ÉLETÉBŐL
Daniel Andrei
Curtișoara – A hit és remény 100 éve

17 ADVENTISTA MÉDIAKÖZPONT
Cristina Așvan
A Speranța TV és a Vocea Speranței Rádió új műsorrácsa

20 ELMÉLKEDÉS
Fiastós Endre
A Jelenések könyvének nagy küzdelme

23 CSALÁD
Marius Andrei
Szerelem az Éden után: Az élet megy tovább (III)

25 LELKISÉG
Valeriu Petrescu
Tisztán egy mocskos világban

28 TÁRSADALMI ÉLET
Adventist Review
Olvasni annyi, mint remélni Istennel az emberiség sötét történelmében

32 EGÉSZSÉG
Dr. Andreea Țițuianu
„Mit mondanak a fogak?” – a projekt, mely széles mosolyt csal a gyermekek arcára

35 IFJÚSÁG
Ruben Sava
A hitelesség, híd a generációk között

38 A VILÁGSZÉLES EGYHÁZ ÉLETÉBŐL
ANN
A Generál Konferencia vezetői Albániába látogattak, és felavatták az albániai HopeMedia Központot

41 GYERMEKEK OLDALA
Asabella Țăranu
Noé bárkája

2026. NOVEMBER. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.
Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.
Igazgató Balla Loránd; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Ioan Feier, Claudiu Gâșman, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbîrnea, Ștefan Tomoiagă, Vlad Bogdan; Különleges munkatársak Valentin Filimon, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordító Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szőcs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; E-mail adventszemle@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Editura Viață și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/3230020

ISSN 1842 - 3361

A Jelenések
– könnyek és éneklés között

Üzenete, jelképekkel teli apokaliptikus szövege, valamint átfogó, összegző tartalma miatt a Jelenések a Biblia egyik legprovokatívabb könyve.

Amikor fellapozzuk, ne feledkezzünk meg arról, hogy János apostol milyen céllal írta le mindazt, amit Isten látomásban kinyilatkoztatott neki Pátmosz szigetén. A Jelenések a megdicsőült „Jézus Krisztus kijelentése" (Jel 1:1), „aki szeretett minket, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által" (Jel 1:5); kijelentés, amelyre ma is szükségünk van ebben a világban, melyben úgy tűnik, néha a szenvedésé, az igazságtalanságé és a veszteségé az utolsó szó.

János ismerte Jézus Krisztust. Erről tanúskodik az evangéliuma, mellyel mintegy kiegészíti a többi evangélista Jézusról szóló leírásait. A Jelenések könyvében azonban – amikor az *Úr napján* maga Jézus Krisztus látogatja meg és ajánlja fel, hogy látomásban betekintést nyerjen a mennybe – immár mélyen megérinti őt, hogy részt vehet a mennyei imádaton. János készen áll arra, hogy másokkal is megismertesse azokat az erős érzelmeket és érzéseket, amelyeket a válságos pillanatokban élt át, s amelyeket az angyal erőteljes kiáltása váltott ki belőle: „Ki volna méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecsétjeit?" (Jel 5:2). Az ezt követő csend azért is drámai, mert senki sem találtatott, aki képes felnyitni a könyvet és felbontani a pecséteket. A jelenet természetesen tele van jelképekkel, mint ahogy maga az egész Jelenések könyve is. Feltevődik a kérdés: vajon mit képvisel az említett könyv, mit tartalmaz, és miért nincs, aki megoldaná ezt a feszült helyzetet.

A „királyi szék" kifejezés tizenhétszer ismétlődik meg a Jelenések könyve 4. és 5. fejezetében, és Isten tekintélyét, legfőbb uralmát és kormányzását szimbolizálja. Azonban éppen Isten trónját érte támadás, épp az Ő tekintélyét kérdőjelezte meg Sátán (Ézs 14:12-15), s e lázadásban sikerült magával rántania a mi világunkat is. Ezért nyer értelmet a kérdés, miszerint „ki méltó" arra, hogy a trónon üljön, és olyan választ adjon, amely által Isten tekintélye, igazságossága és szeretete többé nem kérdőjelezhető meg. János egyike volt Jézus azon kevés közeli hozzátartozóinak, akik ott voltak Vele a Golgotán is. Evangéliumában olyan megrázó részletekkel mutatja be a keresztre feszítés jelenetét, amihez foghatókat a többi evangélistánál nem találunk. Az általa közölt beszámolóban nincs helye saját érzelmeinek – bár hisszük, hogy azok nagyon is erősek voltak –, még akkor sem, amikor sötétség és csend borult a Koponyák hegyére. Ezzel szemben a látomásban, amelynek szemtanúja és aktív részese volt, így vallott:

„… igen sírok vala, hogy senki nem találtaték méltónak a könyv felnyitására és elolvasására, a ránézésre sem” (Jel 5:4). Sírása heves és tartós, a hangsúlyos „igen sírok vala” kifejezés a görög eredetiben – Jon Paulien magyarázata szerint – arra utalhat, hogy nem János volt az egyetlen, aki sírt.

„a Jelenések könyve könnyek közt íródott, és könnyek nélkül nem is érthető meg”.
– John Wesley

A vének egyike odalép Jánoshoz, és mivel a próféta könnyei nem maradtak észrevétlenül, bátorítja, hogy ne sírjon, mert a kozmikus válságra megoldás született: „Ímé, győzött a Júda nemzetségéből való oroszlán… hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak hét pecsétjét” (Jel 5:5). János odafordul, de Oroszlán helyett Bárányt lát, „mint egy megölöttet” (Jel 5:6). A Jelenések könyvét a Krisztusra utaló Bárány-metafora uralja, és az Ő önfeláldozását fejezi ki. A Bárány szenvedése azonban nem korlátozódik a keresztre, ahogyan azt Ellen White is megfogalmazta: „Kevesen gondolkodnak el azon, milyen szenvedést okozott a bűn a Teremtőnek. Az egész menny szenvedett Krisztus haláltusáját látva, de ez a szenvedés nem akkor kezdődött és nem is akkor ért véget, amikor Krisztus emberré lett… Iszonyú fájdalmat jelent neki minden eset, amikor letérünk az igaz útról, durván bánunk másokkal, és nem élünk az általa felállított elvek szerint” (*Nevelés,* 263. o.).

A fenti idézet fényében tekintsünk Zak 12:10 versének egyik legszebb ígéretére, amikor is az Úr kitölti „a kegyelemnek és könyörületességnek lelkét, és reám tekintenek, akit átszegeztek, és siratják őt, amint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek utána, amint keseregnek az elsőszülött után.” Nincs lenyűgözőbb látvány egy térdeplő egyháznál, amely a Jézus Krisztusnak okozott szenvedés és a golgotai események miatt sír. János sírt, és a menny is sírt a megölt Bárány láttán, ám abban a pillanatban, hogy Jézus Krisztus feláll, és átveszi a könyvet, egy magasztos jelenet következik – az egész menny énekelni kezd: „A királyi székben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké” (Jel 5:13). A kereszt nemcsak szomorúságra ad okot, hanem az öröm forrásaként boldog éneklésre is késztet.

A mi életünk azonban – a maga megpróbáltatásaival és döntéseivel együtt – a jelen könnyei és a majdani győzelmi ének között zajlik. Hogyan maradhatunk tiszták egy olyan világban, ahol az erkölcsi kompromisszum már-már szabálynak tűnik? Hogyan tarthatjuk életben a szeretetet, és hogyan léphetünk tovább együtt, amikor a szenvedés változásokat okoz a családjainkban? Hogyan találunk reményt, ha teljes őszinteséggel szemléljük a történelem sötét lapjait? Miként hozhatjuk közelebb egymáshoz a generációkat a hitelesség, a megértés és a párbeszéd által? Ezekkel a kérdésekkel foglalkozunk az *Adventszemle* jelen számában. A válaszok nem mindig egyszerűek, de végül ugyanahhoz a meggyőződéshez vezetnek: a Krisztusba vetett hitnek meg kell mutatkoznia abban, ahogyan élünk, szeretünk és viszonyulunk egymáshoz, még a bűn és szenvedés által fémjelzett világunkban is.

A Jelenések könyve beszél arról is, hogy a föld királyai és „kalmárai” Babilon bukása miatt sírnak, de ez a veszteséghez és az ítélethez kapcsolódó sírás. A Jelenések könyvének központi üzenete azonban az, hogy a sírás véget ér, amikor a Megváltó „eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és […] sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21:4).

IOAN CÂMPIAN-TĂTAR,
nyugdíjas lelkipásztor, Munténiai Egyházterület

Az Afrikai Adventista Egyetem digitális missziómunkára felhívással indította útjára a OneVoice27 kezdeményezést

A kenyai Nairobiban működő Afrikai Adventista Egyetem (AUA) szeptember 5-én útjára indította a ***OneVoice27*** elnevezésű világszéles kezdeményezést. Az eseményen részt vettek az intézmény tanárai, alkalmazottai, diákjai, a Maxwell Adventist Academy (MAA) képviselői, valamint különböző egyenruhás szervezetek és hatóságok prominens tagjai.

Az esemény igazolta az egyetemnek a ***OneVoice27*** kezdeményezés iránti elkötelezettségét, amely arra bátorítja az Adventista Egyház tagjait, hogy saját digitális platformjaik révén, az **#allthingsnew** („Minden újjá lesz!”) címszó alatt terjesszék Jézus üzenetét: „Ímé, mindent újjá teszek” (Jel 21:5).

Négy projekt, egyetlen cél

A rendezvény alkalmával az Afrikai Adventista Egyetem bemutatta négy projektjét, amellyel részt kíván venni a ***OneVoice27*** globális kezdeményezésben.

Az első projekt keretében az egyetem szeretné oly módon átalakítani audiovizuális osztályát, hogy az egy tevékeny, médiatartalmakat gyártó és terjesztő központtá váljék. Az egyetem tanárai és szakemberei teológiai, egészségügyi, adminisztratív és pénzügyi témákkal foglalkozó kisfilmeket készítenek majd, amelyek a Hope Channel Africa, az Adventist World Radio, valamint a Kelet- és közép-afrikai Divízió médiahálózatán keresztül kerülnek terjesztésre. Az anyag angol, francia, amhara és portugál nyelven is elérhető lesz, hogy az minél szélesebb közönséget meg tudjon szólítani.

A második projekt az egyetem internetes tanítványsági platformjában rejlő lehetőségeket aknázza ki, amely video-, audio- és interaktív anyagokat tesz elérhetővé, valamint hozzáférést biztosít a Generál Konferencia Szombatiskola és Személyes Szolgálatok Osztályának *Tanítványsági kézikönyvé*hez. Aki mind a 26 leckét átveszi, digitális elismerő oklevelet kap, és mentorként folytathatja a munkát, vállalva, hogy legalább egy tanítványt kiképez. A szervezők reményei szerint így olyan tanítványsági mozgalom indul útjára, amely a ***OneVoice27*** program után is folytatódhat.

A harmadik projekt keretében háromnapos, intenzív kiképzőtábort szerveznek, amelyen diákok, a helyi gyülekezetek fiataljai és az állami egyetem hallgatói vesznek részt. A résztvevők elsajátíthatják a digitális tartalomkészítés, a közösségi hálókon folytatott evangelizáció, a WhatsApp-csoportok koordinálása és az online bibliatanulmányozó eszközök használatának módszereit. Végül minden résztvevő digitális evangelizációs kezdőcsomagot kap, amellyel újabb gyülekezeti tagokat készíthet fel.

A negyedik projekt a missziómunkát az egészségüggyel és a közösségi szolgálattal ötvözi. Az egyetem a helyi kórházakkal, valamint az egyenruhás szolgálatokkal és a sporttevékenységekért felelős államtitkársággal együttműködve egészségügyi kiállításokat és egyéb rendezvényeket szervez. A program kiemelkedő eseményére 2027 szeptemberében kerül sor az egyetem területén, ahol keresztségeket tartanak, valamint megrendezik a Voice of Prophecy végzőseinek és a kollégiumi lelkészek képzésének záróünnepségét.

> Tegyünk meg mindent annak érdekében, hogy digitális eszközeink elvigyék az evangéliumot oda, ahová mi sosem jutnánk el!

Egyenruhás szervezetek a missziómunka szolgálatában

A nyitó rendezvényen jelen voltak a Kenyai Védelmi Erők, a Nemzeti- és Adminisztratív Rendőrség, az Általános Szolgálatok Egysége, a Börtönadminisztráció, a Bűnügyi Igazgatóság, a Vadállomány Védelmi Szolgálata, a Erdővédelmi Hatóság és az Országos Ifjúsági Szolgálat képviselői is.

A OneVoice27 keretében megvalósított negyedik projekt célja ezen szakterületeknek a Voice of Prophecy által a tanítványsági programokba történő bevonása, valamint Dániel- és Jelenések-szemináriumok szervezése, vezetéstudományi, családi és mentális egészséggel foglalkozó találkozók megtartása.

„Öröm számunkra, hogy ezek a szolgálatok ma mellettünk állnak” – nyilatkozta a nyitórendezvény egyik felszólalója.

Diákok a missziómunka élvonalában

A Maxwell Adventist Academy tanárai és diákjai is részt vettek a ***OneVoice27*** projekt nyitórendezvényén. Az intézmény igazgatója, Lari Rusenescu kiemelte, hogy a diákok már felfedezték a missziómunka örömét.

„Azt tapasztaltam, hogy amikor diákjaink kimennek a közösségekbe szolgálni, örömmel telten térnek vissza!" – nyilatkozta Tom Ongaro, az akadémia aligazgatója. – „Igazi boldogság rejlik a mások áldására irányuló szolgálatban."

Az intézmény bejelentette, hogy a diákok a következő hónapokban – a Maranatha International szervezettel karöltve – részt vesznek egy imaház építésében Kenya Nandi megyéjében, ahol a helyi közösség jelenleg egy fa alatt tartja istentiszteleteit. Ezzel egy időben diákok egy csoportja Nairobi egyik árvaházában kezdett lelki vonatkozású foglalkozásokat tartani gyermekek számára.

A projektekkel kapcsolatos tapasztalatok az egyetem ***OneVoice27*** digitális portfóliójának részét képezik, hiteles bizonyságot téve a fiatalok missziómunkában végzett szolgálatairól.

Felhívás a digitális missziómunkára

Az esemény alkalmával bemutatásra került a „Generation Light Mode" elnevezésű kezdeményezés, amelyet a Kelet- és közép-afrikai Divízió Kommunikációs Osztálya dolgozott ki. A program arra szólítja fel az egyház tagjait, hogy „hagyjanak fel az online tartalmak néma görgetésével".

A platform különböző bizonyságtételeket, videó-tartalmakat, hirdetéseket és bibliatanulmányokat bocsát a digitális missziómunkások rendelkezésére, akik saját közösségi platformjaikon terjeszthetik ezeket a contenteket. A cél egymillió digitális misszionárius mozgósítása, akik az érdeklődő személyeket elvezetik a Bibliatanulmányokhoz, a Dániel és a Jelenések könyve, valamint a *Jézus élete* című kötet tanulmányozásához.

„A világ népességének fele jelen van az online térben!" – emlékeztetett a Divízió képviselője. „Egyházként jelen kell lennünk a digitális térben, hogy világosságot gerjeszthessünk ott, ahol jelenleg még sötétség uralkodik."

A technológia az evangélium szolgálatában

A nyitórendezvényen Ademola Tayo, az Afrikai Adventista Egyetem rektora tolmácsolta Isten Igéjét. Ezsdrás 3. fejezetére alapozva kiemelte azt a hat elvet, amely a ***OneVoice27*** kezdeményezés életbeléptetése során a missziómunkát vállalók tevékenységét vezérli – „Új prioritás, új engedelmesség, új elhatározás, új hangsúly, új hozzáállás és új megértés" –, majd hangsúlyozta, hogy küldetésünk teljesítésében az idősebb nemzedék bölcsességére és a fiatalok kreativitására egyaránt szükség van.

„A világ, amelyben élünk, technológiai szempontból magas fejlettségi szintet ért el, érzelmileg azonban teljesen kimerült. Keresztény üzenetünk nem az emberiség öngyógyító képességét hirdeti: reménységünk egy Személy, Akinek neve Jézus Krisztus!" – tette hozzá Tayo Ademola.

Zárszavában felszólította a jelenlevőket, hogy vegyék elő telefonjaikat, és küldjenek reményteljes üzenetet egy általuk elérhető személynek. Minden jelenlevő kapott egy kis cetlit, amelyre felírhatta annak a személynek a nevét, akiért imádkozni szeretne, s akivel meg szeretné osztani az evangéliumot. Ezeket a cetliket mindenki a Bibliájában őrzi a ***OneVoice27*** program befejeztéig, azaz 2027 szeptemberéig.

Tayo felidézte Ellen G. White missziós tanácsát, miszerint meg kell találnunk a módszereket, amelyek által elérhetjük az embereket, bárhol éljenek is, majd felszólította a résztvevőket: „Tegyünk meg mindent annak érdekében, hogy digitális eszközeink elvigyék az evangéliumot oda, ahová mi sosem jutnánk el! Ne elégedjünk meg a tartalmak görgetésével, hanem osszuk is meg azokat másokkal! Ne csak fogyasztók, hanem tanúk is legyünk! Ne maradjunk csendben, hanem hirdessük Jézust!"

A cikk eredetileg az *ANN* weboldalán jelent meg.

https://adventist.news/news/adventist-university-of-africa-starts-onevoice27-with-call-to-digital-mission

Esemény

BESZÁMOLÓ *a nyugdíjas lelkipásztorok* XXV. KONVENCIÓJÁRÓL

Méhkert, 2026

Nagy izgalommal várták augusztus utolsó napjait a „Romániai Adventista Egyház Hadserege II. Hadtestjének katonái”, hogy újra átélhessék a testvéri közösség, az ima, a tapasztalatcsere, valamint az Isten-dicsőítés és hálaadás alkalmait.

A résztvevők csütörtök délutántól kezdve érkeztek Méhkertre, hogy felkészüljenek a közös programokra. A találkozót Pavel Burlacu, a Nyugdíjas Lelkipásztorok Egyesületének elnöke nyitotta meg. A három egyházterület nyugdíjas lelkipásztoraiért kijelölt felelősök – Viorel Unteșu, Brândzanic Toader és Eugen Baciu – szolgáltatták a lelki üzenetet, melyben hangsúlyozták a találkozás örömét, valamint hálát adtak Isten békeidőben és szabadságban elnyert áldásaiért. Különösképpen azon vágyuknak adtak hangot, hogy Isten az Ő Szentlelkének jelenléte által tiszteljen meg minden szolgálatot és imádati alkalmat.

A péntek reggeli áhítatot Emilian Niculescu tartotta, aki komoly figyelmeztetésekkel kezdte beszédét: rámutatott a pogány, keleti és okkult filozófiák egyházba való beszivárgásának és asszimilálásának veszélyeire, valamint ezek következményeire.

Ezt követően Feier Ion, a Nyugdíjpénztár igazgatója tartott különleges beszámolót. Röviden ismertette az intézmény történetét, bemutatva annak rendeltetését, lehetőségeit és jövőbeni távlatait a szemünk előtt zajló társadalmi változások és profetikus események fényében. Az ezt követő csoportos beszélgetések és közösségi alkalmak segítettek tisztábban látnunk a nyugdíjas lelkipásztorok helyzetét illetően, átfogóbb képet kaptunk az egyházon belüli szolgálati lehetőségekről, valamint rávilágítottak arra, hogy nyugdíjas lelkészeink milyen értékes tapasztalatokkal rendelkeznek Krisztus visszajövetelének hirdetésében. Az est folyamán a Nyugdíjas Lelkipásztorok Egyesülete három szolgálattevőjének rövid beszámolója is bemutatásra került: az elnök a Szentírás tanításai és elvei melletti állhatatos kitartás fontosságát hangsúlyozta; a titkár az egyesület fejlődési statisztikáját ismertette; a kincstárnok, Pavel Memete pedig a támogatási és segítségnyújtási lehetőségeket vázolta fel.

A 25. találkozó alkalmából Teodor Huțanu – a Jézus áldozatába vetett hit szempontjait figyelembe véve – felidézte a nyugdíjas lelkipásztorok eddigi találkozóinak fontosabb eseményeit és azok jelentőségét. Beniamin Roșca arra emlékeztetett, hogy a romániai egyház tevékenységében menynyire fontos szerepet játszik az oktatás és annak fejlesztése.

A péntek esti lelki üzenetet Balla Loránd, az Unió képviselője szolgáltatta. Prédikációjának vezérgondolatát a bibliai szimbólumokra építve szerkesztette meg, végigvezetve azok jelentését a kezdetektől fogva napjainkig. E jelképek közül a legfontosabb a Krisztust jelképező áldozati bárány, Aki a végtelen szeretettől indíttatva, halálával kifizette a váltságdíjat mindazok megváltása és üdvössége érdekében, akik hisznek Benne és elfogadják engesztelő áldozatát.

Szombat reggel az Unió titkárának üzenete készítette fel a jelenlevőket az imádkozásra. Áhítatát Jeremiás 33:3 versére alapozta: „Kiálts hozzám, és megfelelek!”

A szombatiskola után Georgel Pîrlitu, az Unió titkára hirdette az Igét 2Mózes 4:3-8 versei alapján. Káin és Ábel áldozata egyfelől szemléltetés, másfelől pedig figyelmeztetés: áldozatunk tökéletes lehet ugyan az eljárás, az időzítés és az odaadás tekintetében, közben azonban hiányzik belőle az, ami a legfontosabb és legéletbevágóbb: a Bárány. Minden erőfeszítés, igyekezet, megnyilvánulás, esemény vagy szolgálat, amelyből hiányzik a „Bárány", végül Káin áldozatává válik, amire az Úr nem szívesen tekint. Áldozatunk a köztünk és Jézus Krisztus közt lévő kapcsolatról tesz bizonyságot.

A délutáni órákban terítékre kerültek azok a gondolatok, amelyeket még tavaly rögzítettek írásban a résztvevők, s amelyeket a Nyugdíjpénztár titkárnője megőrzött, hogy így jobban nyomon követhessék a fejlődést és a Jézusba vetett reménységben és hitben való kitartás bizonyítékait. Ezek után az egyesület kórusa és különböző zenekari formációk dicsőítették Istent. Az idő túl rövidnek bizonyult ahhoz, hogy a versek, énekek, zenedarabok és tapasztalatok által előkészített „áldozatok" mind bemutatásra kerülhessenek, így a tervezett program több mint felét a következő évi találkozóra halasztották. A késő esti órákat a résztvevők közösségápolással, tapasztalatok és lelki élmények megosztásával töltötték. A Lucian Cristescu vezette programot pihentető alvás követte.

Vasárnap, a konvenció utolsó napján a köszönet és a hála szavai hangzottak el, majd mindenki újabb emlékekkel gazdagodva indult el otthona felé.

A találkozó során elhangzó minden programszámban, prédikációban és énekben újra megfogalmazódott a meggyőződés, miszerint vándorokként haladunk hőn áhított, mennyei hazánk felé. Tudatában vagyunk a körülöttünk zajló eseményeknek, ugyanakkor annak a kegyelemnek is, amelyben hívőkként a megváltási tervnek köszönhetően részesülhetünk! Várjuk a jövő évi viszontlátást, de legfőképpen azt, hogy mindannyian találkozzunk Isten országában, ahol majd időtlen időkig imádhatjuk és dicsőíthetjük Urunkat, a királyok Királyát.

IOSIF SUCIU, nyugdíjas lelkipásztor

KISEBB PROBLÉMÁK az Ószövetség szövegében

Bevezetés

A lap korábbi számaiban olyan bibliai szövegekkel kapcsolatos problémákkal foglalkoztunk, amelyek – legalábbis első ránézésre – jelentősnek, sőt nagyon jelentősnek tűnnek, noha semmiben sem csorbítják a Szentírás üzenetét. A szerzők ihletésére vonatkozó realista teológia segít megőrizni az egyensúlyt a többé vagy kevésbé érthető bibliai szövegek tekintetében.

Ezúttal a bibliai szöveg két kisebb, mindazonáltal jelentős problémáját fogjuk elemezni.

„Remélték" vagy „kezdték"

1Mózes 4:26 versében olvassuk (Károli-változat): „Séthnek is született fia, és nevezé annak nevét Énosnak. Akkor kezdték segítségül hívni az Úrnak nevét."

Miközben megpróbálják megérteni, miért éppen akkor kezdték el az emberek segítségül hívni az Úr nevét, az olvasók különféle magyarázatokat fogalmazhatnak meg, legyenek azok ájtatosabbak vagy kritikusabbak. Akár egész jó prédikációt is tarthatna valaki erről a témáról, de semmi köze nem lenne a szerző (Mózes) szándékához. Másvalaki talán arra lenne kíváncsi, hogy más fordítások miként tolmácsolják ezt az üzenetet.

„Akkor **remélte** segítségül hívni az Úr nevét" („**Acesta nădejdui** a chema numele Domnului Dumnezău", Șerban Bibliája, 1688).[1]

„Akkor **kezdték** hívni az Úr nevét" („**Atunci au început** a chema numele Domnului", Balázsfalvi „Vulgata", 1761, 2005).[2]

„Akkor **kezdték** hívni az Úr Isten nevét" („**Atunci începură** a invoca numele Domnului Dumnezeu", Bukarest, 1909).

„Akkor **kezdték** hívni Jehova nevét" („**Atunci începură** a invoca numele lui Iehova" Bukarest, 1921)

„**Remélte** segítségül hívni az Úr Isten nevét" („**Acesta a nădăjduit** să cheme numele Domnului Dumnezeu", Septuaginta, 2004).[3]

A román nyelvű bibliafordítások négy jelentésváltozatra engednek következtetni:

1. [Énós] abban reménykedett, hogy az Úr Isten nevét hívja. Bármit is jelentsen az Úr nevének invokációja (imádat? prédikálás? szent nevének hirdetése?), a gondolat, hogy csupán „reménykedett" ebben, furcsának tűnik. Vajon sikerült-e megvalósítania azt, amiben reménykedett?

2. Ekkor kezdték el segítségül hívni az Úr Isten nevét. Ebben az esetben az „ők" Séth és Énós lenne. Csakhogy Énós akkor még csecsemő volt, és az anyja nevén kívül senkit sem hívhatott segítségül.

3. Ő [Énós] hívni kezdte az Úr Isten nevét. Csodával van-e dolgunk? Az újszülött gyermek máris kimondta volna Isten szent nevét? Amikor Mózes a Teremtés könyvét írta, utólag több mint 140 alkalommal illesztette a szövegbe a szent Jahve nevet, hogy nyomatékosítsa a zsidók számára: az az Isten, aki a Sínai-hegyen kinyilatkoztatta magát, és a lángoló csipkebokorban közölte a nevét (2Mózes 3:4, 14), azonos azzal, aki a világot teremtette, s akit minden ősatyánk imádott. Csakhogy a Jahve

héber név, és a patriarchák Ádámtól Ábrahámig nem beszéltek héberül, és biztosan nem hallottak erről a névről, amelyet a Teremtés könyve 4:26 verse említ. Nemcsak hogy a kis Énós nem ismerte, de Ádám családjából senki, még a pátriárkák sem ejtették ki ezt a nevet, mert Mózesig Isten nem fedte fel magát a Jahve név alatt (2Mózes 6:2–3). Mózes egyszerűen csak oktatási célzattal tette ezt a nevet távoli őseik szájába.

4. Ekkor kezdték el az emberek az Úr nevét hívni. Ez a változat Ádám egész családjára vonatkozna, és azt jelentené, hogy az addig élt két nemzedék tagjai – a nagyszülők (Ádám és Éva), gyermekeik (Káin, Ábel) és sok más gyermek és unoka, fiúk és lányok, valamint felnőttek, a világ teremtése óta eltelt 120 év alatt – nem voltak Isten imádói. A kontextusból azonban kiderül, hogy ennek az ellenkezője igaz: Káin nemzetsége ugyan egyre jobban eltávolodott Istentől, s ez a trend Séth születése után is megmaradt, Ádám családjának jelentős része továbbra az igazság oldalán állt: azok, akiket később „Isten fiainak" neveznek (1Móz 6:2). Ezért ez a fordítás is nagyon valószínűtlen.

A különböző fordítások gyakran arra utalnak, hogy a szöveg régi forrásai kisebb mértékben eltérnek egymástól. Egyes fordítások a Septuagintára, mások a Maszoréta Szövegre, megint mások pedig a Vulgatára támaszkodnak. Ami ebben az esetben érdekes, az az, hogy e fordítások mindegyike egy héber szóból indul ki, amit mássalhangzókkal írtak le (*h-ḥ-l*), s amit az ókori írnokok ekképpen olvastak/ejtettek ki:

1. *hûḥāl* („elkezdődött", [az emberek] elkezdték);
2. *hôḥīl* („remélte");
3. *hēḥēl* („elkezdte").

Gyanítjuk tehát, hogy héber szövegolvasási hiba történt a legrégebbi fordítók részéről, és a három változat nem valószínű, hogy egyformán helyes. A *h-ḥ-l* szó legvalószínűbb fonetikus olvasata a *hēḥēl* (jelentése: „elkezdte"). Bár a másik két változat bizonyos körülmények között ugyanúgy leírható lett volna, a *hôḥīl* („remélt") szót általában *hwḥl* vagy *hwḥyl* („remélt") formában írták, a *hûḥāl* („elkezdődött") szót pedig szintén a *hwḥl* formában jegyezték le. Ennek következtében a *h-ḥ-l* szó legvalószínűbb olvasatát, a *hēḥēl*-t („elkezdődött") fogjuk figyelembe venni. Pontosan ez az a forma, amely a mai napig fennmaradt a szamaritánus (héber) szövegben és a latin Vulgatában.

De ki és mikor „kezdte el"? A Maszoréta Szöveg, a Szamaritánus Szöveg és a Targum ezt mondja: „akkor" (*ʾaz*), a Septuaginta és a Vulgata pedig ezt: „ez" (*zh/zē*). Mi volt az eredeti szó? Érdekes, hogy mindkét esetben olyan szóelemekről van szó, amelyeket héberül két jel ír le, s a közös hang és jel a /z/, ami arra utal, hogy ebben az esetben is írnoki hiba történt. De milyen értelemben? Nem lehet mindkét forma eredeti. Ha feltételezzük, hogy a *zē* („ez") az eredeti, nehezebb megmagyarázni, hogyan alakult ki az *ʾaz* („akkor") forma. Ha viszont azt feltételezzük, hogy az eredeti kifejezés az *ʾaz* („akkor"), akkor annak *zh*-vá (*zē*-vé) történő átalakulását a távoli ókor szóköz nélküli írásmódjával lehetne magyarázni. Így a *ʾz* (*ʾaz*) /z/ hangja összekeveredett a következő *hēḥēl* szó /h/ hangjával, majd a másolók automatikusan megduplázták. Ezt a hibát dittográfiának, azaz nem szándékos másolási hibának nevezzük.

A megoldás

Következésképpen az eredeti szöveg legvalószínűbb rekonstruálása a fordításban a következő lenne: „Akkor ő (Sét) elkezdte hívni a Jahve nevét." Sét akkor vált Isten igazi imádójává, amikor megszületett az első fia. Ismertek még hasonló esetet? Ugyanebben a szakaszban Éva nagyon örül az elsőszülöttnek, és Istennek tulajdonítja a nemzés ezen első csodáját (1Móz 4:1).

Hét nemzedékkel később Énok már nem volt túl lelkes hívő, de miután megszületett első fia, jobban megértette Istent mint Atyát, így a gyermek születése után,

akit *MutuŠalḫu*-nak (Küldetés-Embernek) nevezett el,[4] egész élete során (365 évig) folyamatosan kapcsolatban élt Istennel, és ma is él a mennyben (1Móz 5:22–24; Zsid 11:5).

A Föld vagy a Hajnalcsillag?

„Ő terjeszti ki északot az üresség fölé,
és függeszti fel a földet a semmiség fölé."
(Jób 26:7, Károli)

Ez egy meglehetősen ismert szöveg, a könyv csodálatos költeményének, Jób válaszának része (26:1), emellett pedig úgy tűnik, hogy ez a Biblia leglátványosabb tudományos állítása, a „Föld kerekségére" vonatkozó állítás mellett (Péld 8:31). Csakhogy a Példabeszédek 8:31-ben szereplő „kerekség" kifejezés hibás fordítás eredménye (Cornilescu például franciából fordított[5]). De mit jelentsen az, hogy Isten „a semmiség fölé függeszti a földet"?

Mi, modern korban iskolázottak, amikor a „földre" az éghez viszonyítva gondolunk, máris egy hatalmas gömb alakú bolygóként képzeljük el az űrben, és így is írjuk a nevét, nagybetűvel: „Föld" / Terra. A kérdés azonban az, hogy az ókori emberek – a Biblia szerzőit is beleértve – hasonlóképpen képzelték-e el a földet. Az emberi képzelet nem mer őrült ugrásokat tenni a kollektív kulturális gondolkodásmód határain túlra. Nagyon sok évszázad telt el, mire felismerték, hogy a Föld egy hatalmas, gömb alakú égitest. Sok-sok évszázad múlt el, mire a világ – heves kulturális konfliktusok nyomán – elfogadta, hogy a Föld a többi bolygóval együtt a Nap körül kering, a Hold pedig a Föld körül, nem fordítva, ahogyan azt korábban hitték.

A Biblia szerzői nem utalnak arra, hogy Isten vagy az angyalok előre tudományos felfedezéseket tettek volna közzé számukra. Az általuk használt kulturális nyelv pedig egyértelműen azt mutatja, hogy fogalmuk sem volt arról a világról, amit ma ismerünk. Bizonyára kaptak ihletet, de egyetlen ihletett ember sem tud többet annál, mint ami kinyilatkoztatott számára. Jézus sem tudott többet, mint amennyit az Atya kinyilatkoztatott neki (Mt 24:36).

A Jób 26. fejezetében szereplő szöveg tehát a következő okok miatt problematikus:

1. A héber nyelvben a földet jelölő szó az *ʾérec* vagy *ʾárec*, amely a földet talajként, területként, országként, illetve a szárazföld kiterjedéseként nevezi meg. Egyébként a Teremtés könyve 1:10 versében azt olvassuk, hogy Isten a „föld" névvel nevezte meg a „szárazföldet". A zsidók úgy képzelték el a földet, hogy az az ősi óceán („mélység", héberül *təhôm*) vizein fekszik, ami számos összehasonlított szövegből is kitűnik.[6] Mind a földet, mind az eget sík, kiterjedt felületként fogták fel (Ézs 42:5).
2. Ez az egyetlen ilyen jellegű kijelentés a Bibliában.
3. Ellentmond a Jób könyvében szereplő képeknek, ahol a föld „oszlopokon" nyugszik (Jób 9:6; 26:11). A földkorong (a szárazföld) alátámasztó elemeinek („oszlopok", „alapok") gondolata elterjedt volt az ókori zsidók körében[7]. Az „oszlopok" vagy „alapok" képe nem helyezkedik szembe azzal az elgondolással, mely szerint a föld a vizeken (a föld alatti óceánon) nyugszik, hanem kiegészíti azt.

A megoldás

a) Valószínűbb, hogy a Jób 26:7 versében szereplő *ʾérec* szó írnoki hiba eredménye, s valójában *ʿAriṭ* (félelmetes) szerepelne a helyén, amely a Hajnalcsillag egyik ókori neve volt, s amelyet Kánaán északi részén, Ugaritban (i. e. 1450–1200) *Aric – Arcu* néven istenként tiszteltek.[8]
b) Valószínűbb, hogy a Hajnalcsillagról mondják, hogy a semmiben lóg, mivel úgy látszik az égen, mintha az *ʿarec* (a föld kiterjedése) lógna a semmiben.
c) A héber költészetben gyakran alkalmazott irodalmi eszköz a párhuzam, és ez

Jób 26. fejezetében is jelen van. Ha a 7. versben a „Föld” helyett Hajnalcsillagot olvassunk, a költői jelleg jobban érvényesül, amint az az alábbiakból is kitűnik:

„Ő terjeszti ki északot az üresség fölé,
és függeszti föl a Hajnalcsillagot
a semmiség fölé.”

Így nemcsak az állítmányok („kiterjeszt” || „felfüggeszt”) és a helyhatározók („az üresség fölé” || „a semmiség fölé”) párhuzamosak, hanem a tárgyak is: „az északot” (az északi csillagképet) és a „Hajnalcsillagot”. Mindkét fogalom (*Cafon* = Észak, az éjféli égbolt; és *Aric* = a Hajnalcsillag) istenített, mitológiai természeti elem volt a kánaáni világban, a héber költészetben azonban ezek a Teremtő természetfeletti irányítása alatt álló teremtmények.

Ebben az esetben nincs olyan ókori forrásunk, amely alátámasztaná az imént említett írói hibát, amiből arra következtethetünk, hogy a tévedés a Krisztus előtti III. század előtt, valamikor a Mózes idejétől a Septuaginta elkészültéig eltelt 1200 év alatt következhetett be. Ezért nem bizonyosságról, hanem valószínűségről van szó.

Igaz viszont, hogy a hit szempontjából alapvető igazságok némelyike filozófiai és tudományos szempontból is megállja a helyét, például: az univerzumnak van kezdete; a világegyetemet törvények irányítják; az emberi „lélek” halandó stb. Ugyanakkor az ihletett szerzők saját koruk kulturális korlátai között éltek, nem volt rálátásuk olyan dolgokra, amelyek nem képezték Isten kifejezett kinyilatkoztatásának tárgyát. A Biblia írói a tudományok kora előtti kulturális nyelv eszközével kommunikáltak. Isten nem tárta fel számukra a kozmológiával kapcsolatos tudományos valóságot, például hogy milyen a Föld, mik a csillagok, és mi is valójában az „égboltozat” stb.

Még az emberi anatómia és fiziológia is csak alig volt ismert a Biblia ihletett szerzői számára. A Bibliában az emberek a „szívükkel” gondolkodnak (1Móz 6:5; Péld 23:15; Mt 15:19), az érzelmeket és érzéseket a „belsővel” élik át (Jer 4:19); az élet pe-

dig lélegzet (Jób 7:16) vagy vér (1Móz 9:4). Az agy mint szerv egyszerűen nem létezik az egész héber Bibliában. Még Arisztotelész sem tudta, mire jó az agy: úgy vélte, hogy a vér lehűtésére szolgál. A Biblia összes prófétája közül egyedül Dániel érti meg, hogy a prófétai látomások „a fejében", az elméjében játszódnak le (Dán 4:10, 13, 15; 7:1). A többiek, úgy tűnik, összekeverik a látomást a valósággal (Ez 8:3; 43:5; 2Kor 12:2–4). A víz természetbeni körforgására vonatkozóan a Biblia egyrészt költői nyelven megfogalmazott, a valós folyamatokhoz közelebb álló leírást bocsát rendelkezésünkre (Jób 36:27–28; Préd 1:7; Ám 9:6), másrészt egy föld alatti, a forrásokat alulról tápláló óceán, valamint az égboltozat fölött elhelyezkedő mennyei víztartalék képét mutatja be (1Móz 1:7; 7:11; 8:2; Mal 3:10).

Azok az esetek, amelyekben a bibliai szerzők tudományos vagy műszaki szempontból pontatlanok vagy tévednek[9], összeegyeztethetők a bibliai ihletés realista tanával. E teológiai felfogás szerint az ihlet nem az irodalmi megfogalmazásban vagy a másodlagos információk pontosságában, hanem magában a szerzőben, Isten prófétájában rejlik, aki természetfeletti kinyilatkoztatásokat kap, és a Szentlélek különleges segítségében részesül, hogy Isten üzenetét az üdvösségre vonatkozó igazság minden részletét illetően változatlanul közvetítse. Ami a Föld alakját vagy a bibliai történelem kronológiai pontosságát illeti, senki sem fog elbizonytalanodni az ilyen hibák miatt. Ezek emberi pontatlanságok, amelyeket a Szentlélek nem küszöbölt ki, mert azok megoldását is emberekre bízta. A Szentírás isteni üzenetének kincsét agyagedényekben kaptuk, amelyek önmagukban nem képviselnek nagy értéket (2Kor 4:7).

Következtetés

A két vizsgált szövegértelmezési probléma rámutat arra, hogy egyes bibliai kifejezéseket első olvasatra nem mindig érthetünk meg helyesen. Felismertük, hogy a bibliai nyelvek és a szakirodalom tanulmányozása elengedhetetlen azok számára, akik mélyebben szeretnék megismerni a Szentírást és annak üzenetét. Ha ez meghaladja egyes olvasók közvetlen lehetőségeit, segítségül hívhatjuk a különböző nyelvű fordításokat, vagy legalábbis a rendelkezésünkre álló román és magyar nyelvű fordításokat.

Nagyon valószínű azonban, hogy sokan nem jutnak túl kedvenc fordításuk egyszerű olvasásán. Ha viszont megértjük a Biblia központi üzenetének jelentőségét, akkor a fent tárgyalt kérdések hiányos vagy téves értelmezéséből fakadó veszteségek nem tűnnek majd lényegesnek.

A bibliai kéziratok közötti kisebb-nagyobb eltérések nem torzítottak Isten parancsolatain és a Jézus hitén (Jel 14:12). A bölcsészek és fordítók számos részletet tisztáznak, de nem „gazdagítják" a Biblia ihletettségét, hanem csupán hozzáférhetőbbé teszik annak üzenetét.

FLORIN LĂIU, nyugdíjas bibliatanár

Bibliográfia:

1. *Biblia adecă Dumnezeiasca Scriptură*, Bucureşti (1688), Institutul Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1988.

2. *Biblia Vulgata. Blaj 1760–1761*. I. Chindriş és N. Iacob szerk., I. köt., Bukarest: Editura Academiei Române, 2005.

3. *Septuaginta*, I. köt., Colegiul Noua Europă, Polirom, 2004.

4. A *Məṯušélaḫ* bibliai név archaikus szemita formája, ugyanazzal a jelentéssel.

5. Mivel nem rendelkezett héber nyelvtudással, Dumitru Cornilescu az Ószövetséget Louis Segond francia fordítása alapján fordította le. Ebben az esetben Segond a „Jouant sur le globe de sa terre" kifejezést fordította, amelyet a Vulgata („ludens in orbe terrarum") alapján értelmezett. Latinul azonban az „orbis" a világot, illetve a világ körét (korongját) jelentette, nem pedig magát a Föld-gömböt. A héber szövegben nem Föld-gömbről, hanem *tēḇēl*-ről van szó (lakott világról, kontinensről). Egyébként is a legtöbb fordítás a „világ" fogalmát tükrözi („az Ő földjének [világát]").

6. 1Móz 7:11; 8:2; 5Móz 5:8; Jób 38:16; Zsolt 24:2; 136:6; Zsolt 10:5–6; Péld 8:28; Ez 31:3–5; 2Pt 3:5.

7. 1Sám 2:8; 2Sám 22:16; Zsolt 18:15–16; 75:4; 104:5; Péld 8:29; Ézs 24:18; Jer 31:37; Mik 6:2.

8. A Wikipédia „Arsu" néven említi (https://en.wikipedia.org/wiki/Arsu), az ugariti szótárban azonban (Gregorio del Olmo Lete és Joaquín Sanmartín: *A Dictionary of the Ugaritic Language in the Alphabetic Tradition*, Brill, Leiden, 2003:185) *ʿArẓu* („rettenetes", „vitéz") néven szerepel, amely *ʿAthtar* isten jelzője (vö. *Ishtar*, *Astarót*, *Vénusz*).

9. 2Mózes 11:5–6: a nyúl és a hörcsög kérődző. Zsidók 9:4: a tömjénoltár a Szentek Szentjében állt, a frigyláda pedig a mannát és Áron vesszejét őrizte.

CURTIȘOARA

A hit és remény 100 éve

A curtișoarai hetednapi adventista gyülekezet idén ünnepelte fennállásának 100. évfordulóját. Egy évszázadnyi idő, mely alatt a hit házról házra és nemzedékről nemzedékre szállt, és a nehéz próbák ellenére is életben maradt.

Röviden összefoglaljuk a helybéli adventista közösség történetét:

1921-ben két könyvevangelista érkezett a községbe: Șolea és Marinescu testvér, akik házról házra hirdették a Krisztusba vetett hit általi üdvösséget. A szomszédos Dealul Nucilor nevezetű faluban Ion Preda családja örömmel fogadta a jó hírt, viszont a nyilvános döntéshozatalhoz közel egy évtizednek kellett még eltelnie.

1926-ban a Slătioaráról származó Zaharia Ciocîrlan ismét elhozta az advent üzenetet Curtișoarára, a következő év májusában pedig Radu Ilie családja lett ennek az evangelizációs időszaknak az első gyümölcse. A Radu-ház példáját Constantin Stoica és Simion Vătafu családja is követte, így 1929-re a közösség már 17 tagot számlált.

Az 1932-es esztendő jelentős növekedést hozott: újabb 14 személy csatlakozott a gyülekezethez. Öt évvel később a közösség 46 tagot számlált, 1948-ban 90-et, 1958-ban pedig már 167-et.

Az imateremtől az imaházig

A kezdeti években a hívők házaknál gyűltek össze. Az 1928–1945-ös időszakban Constantin Stoica testvér otthonában tartották az istentiszteleteket, énekeltek, imádkoztak és tanulmányozták a Bibliát.

1945-ben a Stoica család által felajánlott telken elkezdődött az első imaház építése, amit 1946. január 26-án avattak fel Petre Paulini testvér, a Romániai Hetednapi Adventista Egyház akkori elnökének jelenlétében.

Az épület közel négy évtizeden át szolgált imaházként, mígnem az 1977-es földrengés során súlyosan megrongálódott. A kommunista hatóságok korlátozásai miatt azonban a közösségnek éveket kellett várnia, míg elkezdhették a felújítási munkálatokat.

A jelenlegi imaház építése 1984-ben kezdődött el. Habár csak javításra kaptak engedélyt, a valóságban egy teljesen új épületet húztak fel. A tagok éjt nappallá téve, áldozatkészséggel és egységben dolgoztak.

A hatóságok többrendbeli bírsággal és a munkálatok felfüggesztését előíró rendelettel próbálták akadályozni az építkezést, sőt, egy alkalommal még egy bontást végző csapatot is kivezényeltek. Ekkor a gyülekezet tagjai élő pajzsot alkotva védték meg az épületet, így a bontás elmaradt.

Két éven át tartó munkálatokat követően, 1987. szeptember 19-én, egy ünnepélyes istentisztelet keretében sor került az imaház felavatására, melyen a Romániai Unió és a Bukaresti Egyházterület küldöttei is részt vettek.

A gyülekezetből származó szolgálattevők

A curtișoarai gyülekezet egyik legfontosabb öröksége azoknak a fiataloknak a kimagasló száma, akik az évtizedek során szolgálatot vállaltak az Adventista Egyházban. A községből származó lelkipásztorok közül megemlítjük a következőket: Mihai Ionescu, Dumitru Stoica, Grigoriță Stoica, Ilie Stoica, Nicolae Bălan, Constantin Bălan, Ion Ciucă és Ion Radu. 1989 után egy újabb nemzedék folytatta ezt a hagyományt Ciprian Ciurea, Daniel Grigore és Mugurel Ciurea testvérek személyében.

Különleges történet a Mihai Ionescu testvéré, aki a kommunista időszakban lelkipásztorként és tanárként kiállt a méhkerti Teológiai Szeminárium védelmében. Miután a hatóságok államosították az épületet, Mihai Ionescu magánál rejtegette az intézmény kapujának kulcsát, mert meg volt győződve arról, hogy egy napon majd az ingatlan visszakerül az egyház birtokába. Évtizedeken át őrizte titkát. A rendszerváltás után, 1995-ben átadta a kulcsot Adrian Bocăneanu testvérnek, és a jelenlevők nagy meglepetésére a kulcs még mindig talált a zárba!

Az eset sokak számára a körülményeken túltekintő hit jelképévé vált. Ionescu testvér egy olyan napra gondolva őrizgette

a kulcsot, amelyről nem tudhatta, hogy megéri-e egyáltalán, mégis kitartóan hitt benne.

Egy gyülekezet, amelyből újabb közösségek alakultak

A curtișoarai gyülekezet befolyása nem csak a községhatárig terjedt. E közösségnek köszönhetően további gyülekezetek jöttek létre Săltănești-ben, Cherlești-ben és Drăgășani-ban. Ezenkívül az anyaközösségből további 26 tag vált ki azzal a céllal, hogy Slatinán is adventista gyülekezetet alapítsanak.

A zene fontos szerepet játszott a közösség életében. Már 1938-ban kísérletet tettek a gyülekezeti kórus megalapítására. 1947-től kezdődően David Tătaru hozzájárulásával a zenei élet és a fiatalabb nemzedék nevelése is fejlődésnek indult.

Az évtizedek során a gyülekezet tagjai evangelizációkat és vakációs bibliaiskolát szerveztek, valamint különböző szociális projektekben vettek részt.

Jelenleg Curtișoarán a gyülekezet 129 tagot számlál.

A centenáriumi ünnepségen olyan személyek is részt vettek, akik még emlékezetükben őrzik a gyülekezet történelmének kimagasló eseményeit. A 95 éves Constantin Bălan, valamint Ion Radu lelkipásztor élő kapocsként szolgál azon generációk között, akik építették és fenntartották ezt a közösséget.

„Mindeddig megsegített minket az Úr!”

Visszatekintve a gyülekezet 100 éves múltjára – ami nem szorítkozhat csupán számadatokra, nevekre vagy épületekre –, elmondhatjuk, hogy valójában olyan emberek történetéről van szó, akik megkapták az üzenetet, hittek benne, és elhatározták, hogy továbbadják azt.

Voltak növekedési időszakok, de voltak nehézségek is. Sokszor kellett megküzdeniük akadályokkal, korlátozásokkal, nyomásgyakorlással. Voltak pillanatok, amikor meg kellett védeni az imaházat, és volt, hogy az embereknek választaniuk kellett a megalkuvás és a hűség között, de mindig voltak hitükhöz hű tagjai a közösségnek, akik a hátrányos körülmények ellenére is vállalták a szolgálatot.

Minden nehézség dacára a curtișoarai gyülekezet egy évszázad múltán is még mindig fennáll.

Az augusztus 29-én tartott ünnepi istentiszteleten jelen voltak a curtișoarai és a környékbeli hívők, hogy együtt ünnepeljék a hit és bizonyságtevés elmúlt száz évét. A különleges programon elhangzottak kórus- és zenekari művek, a közösség történelmének fontosabb tapasztalatait és pillanatait pedig azok a lelkipásztorok elevenítették fel, akik az évek során a gyülekezetben szolgáltak. A lelki üzenettel George Sbîrnea, az Olténiai Egyházterület elnöke szolgált, aki arra bátorította a jelenlévőket, hogy éljék meg a hitüket, és legyenek Krisztus állandó tanúi. A program végén Sbîrnea testvér egy emlékplakettet nyújtott át a helyi szolgálattevőknek a közösség száz éven át tartó fennállásának és bizonyságtevésének elismeréseként.

Curtișoarán az advent gyülekezet ma reménységgel tekint a jövőbe, miközben jelmondatként Sámuel próféta szavait vallja:

„Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sámuel 7:12).

Curtișoara számára Ében-Háézer nem csupán egy múltban felállított emlékoszlop, hanem a hit egy évszázadának bizonyságtétele is.

Eltelt száz év, és Isten bebizonyította hűségét e közösség iránt, mely ugyanazzal a bizalommal tekint a jövőbe, mint amelylyel az előző nemzedékek tekintettek erre a napra: „Mindeddig megsegített minket az Úr!”

DANIEL ANDREI, az Olténiai Egyházterület
Kommunikációs Osztályának igazgatója

A SPERANȚA TV és a VOCEA SPERANȚEI RÁDIÓ *új műsorrácsa*

Október 5-től a Speranța TV és a Vocea Speranței Rádió új produkciókat, visszatérő kedvenceket és változatos családi programokat tartalmazó új műsorráccsal jelentkezik.

Az új szezonban visszatérnek az élő adások, például az „În pas cu viața" című műsor, amely immár új munkatársak közreműködésével, hétfőtől csütörtökig, 19:00 órától lesz látható a Speranța TV-n, illetve hallható a Vocea Speranței hullámhosszán, szimultán sugárzásban.

A Speranța TV programjába új évadokkal térnek vissza a közönségkedvenc vetélkedők: a „Cânt pentru Tine" Andreea Dina, valamint a „Bible Challenge" Penina Cirț és Mircea Mîndăianu rendezésében.

A kolozsvári stúdióból továbbra is jelentkezik Adina Tomoiagă két elismert műsorával: a „Povești neSpuse" és a „Provocările vieții" című produkciókkal.

A vallási élet aktualitásai és a jelenkori események elemzése továbbra is helyet kap a programban. Ciprian Piciorang műsora, a „Lumea religioasă azi" új részekkel tér vissza, hétfőnként pedig egy új produkció, az Alberto Asofiei által készített „Adevărul în context" lesz látható. Costi Gogoneață minden szerda este élő adásban várja a nézőket az „În fața Adevărului" új évadával, Janina Mihalache pedig az „Academia Speranța" műsorvezetőinek csapatát erősíti. Ezeket a műsorokat a Speranța TV és a Vocea Speranței egyaránt közvetíti. A hétfőtől péntekig 8:00 órától kezdődő „Zi de zi cu Speranța" című műsor heti húsz, az élet különböző területeit érintő rovattal jelentkezik (mentális egészség, jog, gazdaság, kultúra és művészet, bibliai személyiségek, áhítatok, a hit leckéi, ételreceptek).

Magyar és angol nyelvű műsorok, koncertek, filmek és dokumentumfilmek egészítik ki a Speranța TV műsorkínálatát.

A Vocea Speranței Rádió is új műsorráccsal és még több élő műsorral jelentkezik. Október 5-től a rádióhallgatók a hét minden napját Florentina Neacșu Adamescu társaságában kezdhetik a „Prietenii Speranței" című műsorral, hétfőtől péntekig 6:30 és 8:00 óra között, majd 8:00 és 10:00 óra között a „Dimineți cu rost" c. program következik. Az Edisa Soare Bucur és Ninel Rusin által vezetett műsor zenével, hasznos információkkal, meghívott vendégekkel és rádióhallgatókkal való interaktív párbeszéddel biztosítja a kiegyensúlyozott és energiával teli napkezdést.

Az új műsorrács egyik legfontosabb eleme az élő adások idejének meghosszabbítása. Hétfőtől péntekig 11:00 és 12:00 óra között hallható a „Live cu sens", amit 12:00 és 13:00 között egy szintén élő, tematikus műsor követ. További újdonság, hogy az összes műsor élőben, videó formátumban is követhető lesz a SperanțaFM YouTube-csatornáján.

Az új műsorrács más újdonságoknak is helyet biztosít, mint például: „Adevăr și provocare" (Dana Bordeianu); „Fundamentele teologiei adventiste" (Reinhard Suciu); „Lecturi vorbite" (Corina Matei és Dumitru Borțun); „Apocalipsa – Evanghelia Speranței" (Ninel Rusin); valamint „Invitație la educație" (Maria Goga).

A Speranța TV és a Vocea Speranței Rádió célja, hogy az új műsorkínálattal minél közelebb kerüljön közönségéhez. Még több interaktív műsorral, több személy megszólaltatásával, bevonásával és olyan programokkal várják a nézőket és a hallgatókat, amelyek egy csokorba fonják az információk, a hit, az oktatás, a kultúra és a mindennapi élet kérdéseit.

CRISTINA IȘVAN, a Speranța TV és a Vocea Speranței Rádió programigazgatója

A SPERANȚA TV MŰSORRÁCSA

HÉTFŐ

00:00 Viața din Cuvânt – ism.
01:00 Povești nespuse – ism. (Adina Tomoiagă)
02:00 Punctul de plecare – ism. (Adrian Bocăneanu)
03:00 Medical Update – ism. (Raluca Mateescu)
04:00 Popas de suflet – ism.
04:30 Seară cu speranță – ism. (angol nyelvű műsor)
05:30 Conștiință și libertate – ism. (Dragoș Mușat)
06:00 A doua opinie – ism. (Cristina Işvan)
06:30 Ediție Specială – ism.
08:00 Zi de zi cu Speranță
10:00 Oameni și povești – ism. (Penina Cirț)
11:30 Medical Update – ism. (Raluca Mateescu)
12:30 Angol nyelvű műsor – ism.
13:00 Reménysugár – ism. (Babos Renáta) (magyar nyelvű műsor)
14:00 Căsuța cu idei – ism. (Mioara Mihai)
15:00 Jurnal de credință – ism. (Beatrice Lospa)
16:00 Pâinea cea de toate zilele – ism. (Lucian Cristescu)
16:30 Popas de suflet – ism.
17:00 Provocările vieții (Adina Tomoiagă)
18:00 Láthatár (Babos Renáta) (magyar nyelvű műsor)
19:00 În pas cu viața – élő (Andreea Dina)
20:30 Academia Speranța (Janina Mihalache)
21:00 Adevărul în context – élő (Alberto Asofiei)
22:00 Vremea vindecării (Ana Maria Zanfir)
22:30 Lumea religioasă azi (Ciprian Piciorang)
23:00 Popas de suflet
23:30 Rubrici

KEDD

00:00 Zi de zi cu Speranță – ism.
02:00 Comori din pământ – ism. (Traian Aldea)
02:30 Reflecții biblice – ism. (Cosmin Cocea)
03:00 Lecția de viață – ism. (Mihaela Rusu)
04:00 Popas de suflet – ism.
04:30 Punctul de plecare – ism. (Adrian Bocăneanu)
05:30 Dor de libertate – ism. (Adalbert Ghejan)
06:00 Lumea religioasă azi – ism. (Ciprian Piciorang)
06:30 În pas cu viața – ism. (Andreea Dina)
08:00 Zi de zi cu Speranță
10:00 Provocările vieții – ism. (Adina Tomoiagă)
11:00 Academia Speranța – ism. (Janina Mihalache)
11:30 Adevărul în context – ism. (Alberto Asofiei)
12:30 Vremea vindecării – ism. (Ana Maria Zanfir)
13:00 Láthatár – ism. (Babos Renáta) (magyar nyelvű műsor)
14:00 Lumea religioasă azi – ism. (Ciprian Piciorang)
14:30 Jurnalul din POD – ism. (Mioara Mihai)
15:00 Viața de familie – ism. (Ana Maria Sandu)
16:00 Dialoguri și cărți – ism. (David Iordan)
16:30 Popas de suflet – ism.
17:00 Sănătate cu prioritate – élő (Raluca Mateescu)
18:00 KeresztÚt (Amota Lóránt) (magyar nyelvű műsor)
19:00 În pas cu viața – élő (Andreea Dina és Fabian Țuțuianu)
20:30 Bible Challenge (Penina Cirț és Mircea Mîndăianu)
22:00 Educație, valori, principii (Mihaela Rusu)
22:30 Lumea religioasă azi (Ciprian Piciorang)
23:00 Popas de suflet
23:30 Rubrici

SZERDA

00:00 Zi de zi cu Speranță – ism.
02:00 Dialoguri și cărți – ism. (David Iordan)
02:30 ÎntreVederi – ism. (Crina Poenariu)
03:00 Provocările vieții – ism. (Adina Tomoiagă)
04:00 Popas de suflet – ism.
04:30 Oameni și povești – ism. (Penina Cirț)
06:00 Lumea religioasă azi – ism. (Ciprian Piciorang)
06:30 În pas cu viața – ism. (Andreea Dina és Fabian Țuțuianu)
08:00 Zi de zi cu Speranță
10:00 Sănătate cu prioritate – ism. (Raluca Mateescu)
11:00 Bible Challenge – ism. (Penina Cirț és Mircea Mîndăianu)
12:30 Educație, valori, principii – ism. (Mihaela Rusu)
13:00 KeresztÚt – ism. (Amota Lóránt) (magyar nyelvű műsor)
14:00 Lumea religioasă azi – ism. (Ciprian Piciorang)
14:30 Copiii regelui – ism. (angol nyelvű műsor)
15:00 Poftă de viață – ism. (Cristina Moisan)
16:00 Academica – ism. (Emanuel Sălăgean)
16:30 Popas de suflet – ism.
17:00 Sănătate cu prioritate – élő (Raluca Mateescu)
18:00 KeresztÚt (Amota Lóránt) (magyar nyelvű műsor)
19:00 În pas cu viața – élő (Sorin Dinu)
20:30 În fața Adevărului – élő (Costi Gogoneață)
22:00 Pâinea cea de toate zilele (Lucian Cristescu)
22:30 Lumea religioasă azi (Ciprian Piciorang)
23:00 Popas de suflet
23:30 Rubrici

CSÜTÖRTÖK

00:00 Zi de zi cu Speranță – ism.
02:00 Academica – ism. (Emanuel Sălăgean)
02:30 Academia Speranța – ism. (Janina Mihalache)
03:00 Adevărul în context – ism. (Alberto Asofiei)
04:00 Popas de suflet – ism.
04:30 Viața de familie – ism. (Ana Maria Sandu)
05:30 Din toată inima – ism. (Paula Florea)
06:00 Lumea religioasă azi – ism. (Ciprian Piciorang)
06:30 În pas cu viața – ism. (Sorin Dinu)
08:00 Zi de zi cu Speranță
10:00 Sănătate cu prioritate – ism. (Raluca Mateescu)
11:00 În fața Adevărului – ism. (Costi Gogoneață)
12:30 Dokumentumfilm – ism.
13:00 KeresztÚt – ism. (Amota Lóránt) (magyar nyelvű műsor)
14:00 Lumea religioasă azi – ism. (Ciprian Piciorang)
14:30 ÎntreVederi – ism. (Crina Poenariu)
15:00 În centrul atenției – ism. (Valeria Sitaru)

16:00 Angol nyelvű műsor – ism.
16:30 Popas de suflet – ism.
17:00 Dilemele credinței – élő (Fabian Țuțuianu)
18:00 KeresztÚt (Amota Lóránt) (magyar nyelvű műsor)
19:00 În pas cu viața – élő (Sorin Dinu és Mircea Mîndăianu)
20:30 Școala Cuvântului (Daniel Brânzan)
21:30 Film/Koncert
22:30 Conștiință și libertate (Dragoș Mușat)
23:00 Popas de suflet
23:30 Rubrici

PÉNTEK

00:00 Zi de zi cu Speranță – ism.
02:00 Poftă de viață – ism. (Cristina Moisan)
03:00 Pomul vieții – ism.
03:30 Dor de libertate – ism. (Adalbert Ghejan)
04:00 Popas de suflet – ism.
04:30 În fața Adevărului – ism. (Costi Gogoneață)
06:00 Vremea vindecării – ism. (Ana Maria Zanfir)
06:30 În pas cu viața – ism. (Sorin Dinu és Mircea Mîndăianu)
08:00 Zi de zi cu Speranță – ism.
10:00 Lecția de viață (Mihaela Rusu)
11:00 Dilemele credinței – ism. (Fabian Țuțuianu)
12:00 Conștiință și libertate – ism. (Dragoș Mușat)
12:30 Angol nyelvű műsor – ism.
13:00 KeresztÚt – ism. (Amota Lóránt) (magyar nyelvű műsor)
14:00 Credință fără hotare – ism. (angol nyelvű műsor)
15:00 Școala Cuvântului – ism. (Daniel Brânzan)
16:00 Copiii regelui – ism. (angol nyelvű műsor)
17:00 Povești neSpuse (Adina Tomoiagă)
18:00 KeresztÚt (Amota Lóránt) (magyar nyelvű műsor)
19:00 A doua opinie (CristinaIșvan)
19:30 Știrile Speranța TV (Sorin Dinu)
20:15 Taine din Scripturi (Costi Gogoneață)
20:55 Lumini din trecut (Adrian Neagu)
21:00 Jurnal de credință (Beatrice Lospa)
22:00 Cânt pentru Tine (Andreea Dina)
23:00 Popas de suflet
23:30 Pomul vieții

SZOMBAT

00:00 Zi de zi cu Speranță – ism.
02:00 Dilemele credintei – ism. (Fabian Țuțuianu)
03:00 Viață din Cuvânt – ism.
04:00 Popas de suflet – ism.
04:30 Credință fără hotare – ism. (angol nyelvű műsor)
05:30 Povești neSpuse – ism. (Adina Tomoiagă)
06:30 KeresztÚt – ism. (Amota Lóránt) (magyar nyelvű műsor)
07:30 Comori din pământ – ism. (Traian Aldea)
08:00 A doua opinie – ism. (Cristina Șvan)
08:30 Taine din Scripturi – ism. (Costi Gogoneață)
09:10 Lumini din trecut – ism. (Adrian Neagu)
09:15 Știrile Speranța TV – ism. (Sorin Dinu)
10:00 Școala Cuvântului – ism. (Daniel Brânzan)
11:00 Viață din Cuvânt
12:00 Pâinea cea de toate zilele – ism. (Lucian Cristescu)
12:30 Concert
13:30 Cânt pentru Tine – ism. (Andreea Dina)
14:30 Bible Challenge – ism. (Penina Cirț és Mircea Mîndăianu)
16:00 Din toată inima (Paula Florea)
16:30 Popas de suflet – ism.
17:00 Jurnalul din POD (Mioara Mihai)
17:30 Reflecții biblice (Cosmin Cocea)
18:00 Bátran a jövőbe! (László Varga Zoltán) (magyar nyelvű műsor)
19:00 Punctul de plecare (Adrian Bocăneanu) (angol nyelvű műsor)
20:00 Angol nyelvű műsor
20:30 Oameni și povești (Penina Cirț)
22:00 Seară cu speranță (angol nyelvű műsor)
23:00 Popas de suflet
23:30 Educație, valori, principii – ism. (Mihaela Rusu)

VASÁRNAP

00:00 Ediție specială – ism. (film/koncert/események)
01:30 Dokumentumfilm – ism.
02:00 Taine din Scripturi – ism. (Costi Gogoneață)
02:45 Lumini din trecut – ism. (Adrian Neagu)
03:00 Cânt pentru Tine – ism. (Andreea Dina)
04:00 Popas de suflet – ism.
04:30 Din toată inima – ism. (Paula Florea)
05:00 Știrile Speranța TV – ism. (Sorin Dinu)
05:45 Lumini din trecut – ism. (Adrian Neagu)
06:00 Pomul vieții – ism.
06:30 Bátran a jövőbe! – ism. (László Varga Zoltán) (magyar nyelvű műsor)
07:30 Reflecții biblice – ism. (Cosmin Cocea)
08:00 Jurnal de credință – ism. (Beatrice Lopsa)
09:00 Jurnalul din POD – ism. (Mioara Mihai)
09:30 Copiii regelui (angol nyelvű műsor)
10:00 Căsuța cu idei (Mioara Mihai)
11:00 Lecția de viață (Mihaela Rusu)
12:00 Credință fără hotare (angol nyelvű műsor)
13:00 Viața de familie (Ana Maria Sandu)
14:00 Academica (Emanuel Sălăgean)
14:30 Comori din pamânt (Traian Aldea)
15:00 Dialoguri și cărți (David Iordan)
15:30 Dor de libertate (Adalbert Ghejan)
16:00 ÎntreVederi (Crina Poenariu)
16:30 Popas de suflet – ism.
17:00 În centrul atenției (Valeria Sitaru)
18:00 Reménysugár (Babos Renáta) (magyar nyelvű műsor)
19:00 Dokumentumfilm
19:30 Poftă de viață (Cristina Moisan)
20:30 Medical Update (Raluca Mateescu)
21:30 Ediție Specială (film/koncert/események)
23:00 Popas de suflet
23:30 Angol nyelvű műsor

A JELENÉSEK KÖNYVÉNEK *nagy küzdelme*

Világunk az ellentétek világa. Vannak zöldellő mezők és sivár pusztaságok, illatos virágok és szúrós tövisek, hideg és hőség, nappal és éjszaka, világosság és sötétség, gazdagok és születésüktől fogva éhező gyermekek, öröm és szenvedés, egészség és betegség, élet és halál.

Világunkban bárki felismerheti a jó és a gonosz egymásnak feszülő erejét. A Biblia azt tanítja, hogy a földet Isten teremtette. 2Mózes 34:6–7 így írja le Isten lényét: „Irgalmas és kegyelmes, hosszan tűrő és nagy irgalmasságú és igazságú.” Felmerül bennünk a kérdés: Ha Isten a szeretet Istene, miért van annyi szenvedés, fájdalom és halál világunkban? Miért a sok igazságtalanság? Miért bántják egymást az emberek? Honnan származik a jó, és honnan a gonosz? Hogyan érthetjük meg világunk e különös kettősségét?

A gonosz eredete

Jézus a Máté 13:24–43-ban olvasható példázattal segít megértenünk a gonosz jelenlétét a világban. „Hasonlatos a mennyek országa ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett az ő földjébe. És mikor az emberek aludtak, eljött az ő ellensége, és konkolyt vetett a búza közé…” Amikor a növények kikeltek, a szolgák konkolyt is találtak a búza között, és jelentették ezt gazdájuknak.

A példázat megmagyarázza a gonosz jelenlétét a világban. A szántóföld a világot jelképezi, a jó mag pedig az igazság gyermekeit. A konkoly egy másik ellenség tevékenységének eredménye. A gonosz nem Istentől származik, hanem attól az ellenségtől, aki fellázadt ellene.

Amikor Jézus a földön élt, egy 18 éven át szenvedő beteg, Sátán által megkötözött asszonyt is meggyógyított (Lk 13:11–16). A Biblia szerint a szenvedés, a betegség és a fájdalom a gonosz munkája, nem Istentől származik. Sátán elpártolt Istentől, és most mindenáron el akarja pusztítani művét a földön.

Honnan jött tehát Sátán? Az angyalok közt a legmagasabb ranggal, hatalommal és szépséggel rendelkezett; a Biblia „Fényhordozónak”, vagyis Lucifernek nevezi. Jézus mondta: „Láttam a Sátánt, mint villámlást lehullani az égből” (Lk 10:18). Ha Sátán a mennyből esett le, hogyan lehetett ott a gonosz szerzője, ahol Isten lakozik?

Az évezredek konfliktusa

Ezékiel 28:13–15-ben találjuk ennek a különös lénynek a leírását. Egy adott pillanatban bűn keletkezett a menny tökéletes

harmóniájában. Egy teremtett lény szívében megszületett a gondolat: Miért ne lehetnék én is olyan, mint a Teremtőm? Ezékiel 28:17-ben kijelenti, hogy Lucifer szíve felfuvalkodott az ő szépsége miatt, és fényessége miatt megromlott a bölcsessége. Azt hirdette, hogy boldogabbak lennének, ha nem engedelmeskednének többé Istennek. Lucifer azt hitte, hogy Isten helyébe léphet. Ézsaiás 14:13–14-ben így írja: „Az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet… hasonló leszek a Felségeshez." Lucifer fennen hirdette, hogy az angyalok csak akkor találják meg az igazi boldogságot, ha függetlenednek az isteni parancsolatoktól. Egyre többen kezdtek érdeklődéssel figyelni rá, s az angyalok egyharmada csatlakozott hozzá, elfogadva elméleteit. A világegyetemben emberi képzeletet meghaladó konfliktus robbant ki. Az egyik oldalon Mihály, vagyis Jézus Krisztus, a másik oldalon pedig Lucifer állt. Minden lénynek döntenie kellett, hogy melyik oldalt választja.

De hogyan? Miért nem semmisítette meg Isten azonnal Lucifert, ha előre tudta, milyen következményekkel jár a gonoszság? A válasz: Isten szeretet. Ő nem félelemre, hanem szeretetre teremtette lényeit. Ha Isten azonnal megsemmisítette volna Lucifert és az ő angyalait, a világegyetem lényei soha nem tudták volna meg az igazságot. Isten megengedte, hogy a gonosz megmutassa igazi természetét, és a világmindenség örökre tanuljon ebből. „Levetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és Sátánnak, ki az egész föld kerekségét elhiteti; vetteték a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetének" (Jel 12:9).

A válaszadás ereje

Miért teremtett Isten olyan lényt, aki képes fellázadni ellene?

Isten nem felelős a gonoszért: Lucifert a szabad döntés képességével teremtette. Ebben – a szabad akaratban – rejlik a gonoszság titka. Isten minden értelmes lényt felruházott a választás erejével, hogy ne robotok legyenek, hanem szabadon, szeretetből szolgáljanak Neki. A szabadság a lázadás lehetőségét is magában hordozza, hiszen valódi szeretet csak szabad döntésből fakadhat. Isten azt akarta, hogy teremtményei ne félelemből, hanem önként, szeretetből engedelmeskedjenek. Az ember is szabadon dönthetett Teremtője mellett vagy ellen. Isten mindent megadott az ember boldogságához, de a szabadság felelősséggel is jár.

Az ember bukása Édenben

Az embernek is szembe kellett néznie a gonosz csábításával. Sátán megpróbálta félrevezetni őt – ha ellenállt volna, örökre boldog maradhatott volna. Csakhogy Sátán hazugságai annyira kecsegtetőek voltak, hogy az ember végül engedett, és Sátán példáját követve bűnbe esett. Mózes első könyvében olvashatjuk Éva és a kígyó párbeszédét. Sátán először kétséget ébresztett: „Csakugyan azt mondta Isten?"

Ezután elhitette Évával, hogy ha eszik a tiltott gyümölcsből, „olyan lesz, mint az Isten, jót és gonoszt tudván". Sátán azt sugallta, hogy Isten önző, és visszatartja a boldogságot az embertől. Becsapta Évát, az engedetlenség pedig lázadáshoz vezetett. Az Isten elleni lázadás következménye az Istentől való elválás, a halál. „A bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban" (Róm 6:23). A bűn fájdalmat okoz Istennek, mert elszakítja az embert az Élet Forrásától. Békesség, öröm és boldogság egyedül Istenben található. Amikor az ember fellázadt, az egész emberiség az ördög befolyása alá került, s így alárendelt áldozattá vált (Róm 6:16).

Földünk a gonosz tevékenységének színterévé vált, az el nem bukott lények pedig figyelmüket erre a világra irányították. 1Korinthus 4:9-ben olvashatjuk: „Mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek." Isten annyira szerette az embert, hogy nem nézte tétlenül bukását, hanem lehetőséget adott a szabadulásra. Isten szeretet. (1Jn 4:8, 16)

Az ütközet még folyik

A jó és a rossz harca több ezer éve tart, a középpontjában pedig az ember áll. Efézus 6:12: „Mert nem test és vér ellen van tusakodásunk, hanem a sötétség világának hatalmasságai ellen…” Választhatunk: vagy engedelmeskedünk Istennek és igazságának, vagy elutasítjuk Őt. A megkísértés története minden ember életében megismétlődik. Sátán ma is ugyanazt teszi: kételyt ébreszt bennünk, hogy többé ne szeressük Istent és ne engedelmeskedjünk neki. Ha nem hallgatunk Istenre, egyre mélyebbre süllyedünk a bűnben, és homályba vész a boldogság, amit felkínál számunkra.

Az irgalmas Isten

Kétezer évvel ezelőtt Isten lejött a földre és emberré lett. Velünk élt, osztozott fájdalmainkban és szenvedésünkben. Jézus a betegek, bűnösök és szegények Megváltójaként jött el. Szembeszállt Sátánnal, de a gonosz nem győzte le, hazugságai nem árthattak Neki. Sátán gyűlölete Krisztus ellen fordult, majd követőit is üldözte. A pusztai kísértésektől a golgotai kereszthalálig minden esemény tanúsítja a jó és a gonosz valóságos harcát. A borzalmas küzdelem kimenetele a Golgotán dőlt el. A világ Megváltója győzött, és szabadulást szerzett mindazoknak, akik elfogadják áldozatát.

Megváltásunk ára Krisztus engedelmessége volt. Boldogságunk Istenben van; ha elhagyjuk Őt, Sátán igája alá kerülünk.

Az ember nem szabadíthatja meg önmagát a bűn rabságából: Sátán befolyása alatt bűnös hajlamainak rabjává válik. Jézus győzelme azonban nekünk is szabadulást kínál. A hit és a kegyelem erejével mi is Isten oldalára állhatunk, és elnyerhetjük a szabadulást.

A hűséges Jób tapasztalata

Jób évezredekkel ezelőtt élt hívő, feddhetetlen, igaz, istenfélő ember volt. Mindez zavarta Sátánt, és azt állította róla, hogy engedelmessége nem őszinte. Jób családja és vagyona vonatkozásában is megtapasztalta a menny áldását. Sátán szerint, ha mindezt elveszíti, átkozni fogja Istent.

Az Úr megengedte, hogy Jób próbára tétessék. Egy nap alatt elveszítette gyermekeit és minden vagyonát. Jób a veszteségek közepette is ragaszkodott Istenhez. Ezt mondta: „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve!” (Jób 1:21).

Sátán azonban újabb próbát kért. Jób testét fekély borította, és a felesége ezt mondta neki: Átkozd meg Istent, és halj meg! Jób azonban hűséges maradt Istenhez, és így felelt: Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is elfogadjuk! Sátán legyőzetett. Jób szenvedett, de végül Isten mindent helyreállított az életében, kétszer annyit adott neki, mint amennyije előtte volt. Nekünk is próbákat kell elviselnünk. Nem mindig értjük szenvedésünk okát, de Isten jellemünket formálja általuk.

A II. világháború idején Auschwitz és Dachau táboraiban is éltek hívők, akik szenvedésükben sem tagadták meg Istent, sőt, nyomorgatóikért imádkoztak. Példájuk arra tanít, hogy a legnagyobb sötétségben se feledkezzünk meg Isten szeretetéről.

Az egyik börtöncella falára egy rab felfestette a keresztre feszített, fájdalomtól meggyötört Krisztust, alá pedig ezt írta: „Jézus is itt volt.” Jézus jelen volt a szenvedő foglyok mellett, és ma is ott van minden szenvedő ember mellett. Senki sem vágyik jobban a bűn okozta tragédiák eltörlésére, mint Ő.

A rossznak azonban megvan a maga ideje, de ez az idő hamarosan lejár: Jézus dicsőségben visszatér, és végleg megszabadít a gonosztól. Addig is a benne hívők naponta hálát adnak megmentésükért, és Ő boldoggá teszi a benne bízókat. Téged is hív. Talán sötétség vesz körül, de Isten a világosság. Bármilyen mély a bűn, Ő megváltott, és napról napra győzelmet ad a gonosz felett. Jézus legyőzte a bűnt és a halált. Jöjj hozzá, és add át Neki az életed! Soha többé nem leszel egyedül!

FÜSTŐS ENDRE, laikus, Magyardécse

Szerelem az Éden után (III)

AZ ÉLET MEGY TOVÁBB

Nem az Éden elvesztése volt Ádám és Éva sorsának utolsó fejezete. Ellenkezőleg, ekkor kezdődött életükben az a hosszú út, amely olyan megpróbáltatásokat tartogatott számukra, amilyeneket addig még egyetlen ember sem élt át. Mivel láttuk, hogyan tartotta meg őket Isten, hogyan adta vissza méltóságukat, és miként adott új értelmet létezésüknek, azt gondolhatnánk, hogy a dolgok kezdtek helyreállni az életükben.

Az első család olyan tapasztalatokon ment keresztül, amelyeket mi a legmélyebb traumákhoz társítunk: feszültségeket éltek át gyermekeikkel való kapcsolatukban, megismerték az erőszak, a gyilkosság és a gyász okozta szenvedés érzését. Mindezek ellenére Ádám és Éva életét nem a tragédiák határozták meg, hanem az, ahogyan továbbhaladtak a számukra kijelölt úton, és hittek Isten ígéreteiben. Nem engedték, hogy a fájdalomé legyen az utolsó szó, és éppen ezen döntésük válhat az egyik legfontosabb leckévé azon családok számára, amelyek napjainkban a szenvedések átélése után megpróbálják újra megtalálni a reményt.

AZ ÉLET MEGY TOVÁBB

Mindannyian szeretnénk, hogy Isten visszaadja, amit elveszítettünk. Urunk azonban a legtöbb esetben nem írja újra a múltat, hanem egy olyan jövőt tár fel előttünk, amit elképzelni sem merünk.

Ez az isteni kegyelem logikája. Isten nem támasztja fel Ábelt, és nem tüntetni el Ádám és Éva szenvedéssel teli éveit, viszont nem hagyja, hogy a tragédiáé legyen az utolsó szó. Ebből a mélységesen megsebzett családból fog megszületni évezredekkel később a Messiás.

Nem minden veszteség kompenzálható. Senki sem helyettesítheti az elvesztett gyermeket vagy házastársat, a megromlott egészséget vagy az eltékozolt éveket, Istennek azonban hatalmában áll megteremteni egy olyan élet lehetőségét, amely új értelemmel gazdagodik.

Az új kezdet jelentheti a bizalom helyreállítását a válság után; lehet egy új elhívás felfedezése; a házastársak közti meghittebb, őszintébb közeledés; vagy mások vigasztalásának képessége olyan sebek esetén,

amelyeket mi magunk is elszenvedtünk. Ez is az érett hit egyik megnyilvánulási formája: nem azt kérjük Istentől, hogy vigyen vissza az időben, hanem hogy adjon erőt bíznunk abban, hogy egy olyan jövőt „írhat" számunkra, amely bár eltér attól, amit megálmodtunk, mégis az Ő kegyelmének kézjegyéről árulkodik.

BOLDOGAN ÉLTEK, MÍG MEG NEM ÖREGEDTEK…

A traumát átélő házaspárok számára ez a legnehezebb lecke. Egy nagy veszteség után természetes, hogy felmerül a kérdés: milyen lett volna az élet, ha sosem következik be az a bizonyos esemény? Az elme folyton egy olyan „alternatív Éden" valóságát képzeli el, amely sohasem létezhetett.

Csakhogy nem élhetünk álomvilágban. Minél hosszabb ideig szemléljük azt az életet, amit szerintünk átélhettünk volna, annál nagyobb a kockázata annak, hogy nem látjuk meg az Isten által számunkra felkínált lehetőséget.

Ádámnak és Évának minden oka megvolt arra, hogy a múltba révedezve éljen, de a hitük más irányba terelte őket. Isten már 1Mózes 3:15-ben is tett nekik egy ígéretet: egy napon az asszony utódja a kígyó fejére tapos. Attól a pillanattól kezdve történetük már nem az elveszített, hanem a megígért Édenről szólt.

A teljes Szentírás erre a feszültségre épül. Egy kertben kezdődik, és egy városban ér véget. Más szóval, a keresztény hit nem az Éden visszaszerzésére törekszik, hanem egy új, Krisztus által tökéletes Édenben reménykedik.

Ez a látásmód a házasságon belül is megváltoztatja azt, ahogyan a szenvedéshez viszonyulunk. Nem az a célunk, hogy egy tökéletes életet építsünk újjá, mivel ez lehetetlen ebben a bűnös világban. A cél az, hogy éljünk azzal a reménységgel, miszerint Isten a dolgok teljes és végleges helyreállítása felé irányítja a történelmet. A család csak akkor mehet tovább – még ha sebzetten is –, ha tudja, hogy a végső cél Isten megígért országa. Ne nosztalgiázzunk, hanem reménykedjünk!

Ádám és Éva történetének legnagyobb csodája nem az, hogy több száz évet éltek, hanem hogy annak ellenére együtt maradtak, hogy mindent elveszítettek. Összetört szívvel, bűntudattal és egy bizonytalan jövőképpel hagyták el az Édent – de egy családként!

Ugyanebben reménykedik minden házaspár, amely csalódásokat és traumákat él át: Isten nem minden esetben ígéri meg az Édenbe való visszatérést, azt viszont igen, hogy velünk lesz az Éden és az Új Föld közötti úton. A szeretet legszebb bizonyítéka nem az, hogy egy szenvedés nélküli életben van részetek, hanem az, hogy nap mint nap eldöntitek, együtt mentek tovább Istennel, még akkor is, ha egykor elveszítettétek az édent.

Ádám és Éva nem kapták vissza az Édenkertet. Együtt kellett élniük saját döntéseik következményével; olyan fájdalmakat ismertek meg, amire egyetlen szülő sem vágyik; és életük végéig szívükben hordozták az elveszített világ emlékét. Ennek ellenére életük nem a csüggedés, hanem a reménység története. Megtanultak együtt haladni tovább, elfogadták azt, amin már nem lehet változtatni, és Isten ígéreteinek fényében tekintettek a jövőbe.

Talán számunkra is ez a legnagyobb tanulság: egy házasság érettségi szintje nem a szenvedés hiányában mérendő, hanem abban, hogy képesek-e a házastársak a fájdalmat a hit helyévé változtatni. Ebben az életben nem gyógyul be minden seb, de nincs az a trauma, mely hatástalaníthatná Isten kegyelmét. Amikor két ember úgy dönt, hogy együtt megy tovább, és nem az elveszített édenre, hanem a megígért Országra tekint, akkor megtalálja azt a reménységet, amely erősebb bármely szenvedésnél.

MARIUS ANDREI, az Unió Lelkészi Szolgálat
és Családi Osztályának igazgatója

TISZTÁN
egy mocskos világban

Caragiale zsenialitása leginkább az általa megírt frappáns, szinte megfelelhetetlen replikákban ölt testet. Ezek közül az egyiknek különösen mély értelme van: „Tisztára mocsok!" – mondja Pristanda, az egyik jövendőbeli vezetőt jellemezve (*Az elveszett levél*, Seprődi Kiss Attila fordítása). Nagyjából a mai társadalom is így fest. Ha viszont igazságos akarok lenni, be kell látnom, hogy a társadalom alapjában véve mindig is ilyen volt, és ilyen ma is. Az apróbb eltérések inkább a helyi kultúrából, mintsem az emberi erkölcsből vagy spiritualitásból fakadnak. A 21. század társadalma „tisztára mocsok!".

A társadalom mindig is hajlamos volt a romlottságra és az erkölcsi elvek kijátszására, amelyeket viszont – legalábbis nyilatkozati szinten – fennen hirdet. Megállapíthatjuk, hogy miközben az életet könnyíteni hivatott technikai fejlődés több szabadidőt biztosít, az erkölcsi mércék egyre inkább veszítenek jelentőségükből, sőt, azokat egyre inkább elhanyagolják és bagatellizáljak az emberek.

A Biblia, mintegy előre tekintve napjainkra, igencsak hű képet vázol fel a modern társadalomról: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét" (2Tim 3:1-5).

A bibliai író által használt kifejezések archaikus hangulatán túl, a fenti igeszakasz fenntartás nélkül a 21. század pontos szociológiai elemzéseként is megállja a helyét. Sőt, nem is hiszem, hogy lehetne objektívebb jellemzést megfogalmazni a jelenlegi társadalmi állapotokra vonatkozóan. Sajnos, ez alól Románia sem kivétel, sőt! Ez az ország hivalkodóan kereszténynek vallja magát, mi több, ezt néha már-már nevetséges fennhangon hirdeti magáról, miközben nyíltan ellentmond önmagának! És ezt teszik az egyházi szolgálattevők, és a nemzet sorsának irányítására megválasztott vagy kinevezett elöljárók is. Hogyan lehetne ezt másként jellemezni, mint a caragialéi szókapcsolattal: „Tisztára mocsok!".

> Mindannyiunk számára az egyetlen megoldás: „mint nappal, ékesen járjunk" (Róm 13:13), és legyünk tiszták ebben a mocskos társadalomban!

Sokunk számára egyfajta erkölcsi kifogásként szolgál az, hogy ilyen a társadalom. Kényelmes alibit próbálunk biztosítani magunknak, a rossz társadalmi berendezkedésre hivatkozunk, és saját felelősségünket a kormány, a parlament, a polgármesteri hivatal vagy éppen az egyház nyakába varrjuk. Így próbáljuk felmenteni magunkat az egyéni erkölcsi felelősség alól, amely a szabad akarat ajándékával felruházott lényekként ránk hárul. Úgy járunk el, mintha Isten olyan Személy lenne, Akit légből kapott, az erkölcsi „külvárosiasodás" jelenségéhez tartozó érvekkel be lehetne csapni.

Azt gondoljuk, hogy ha a teljes társadalom megalkuvóvá válik erkölcsi téren, az mindannyiunkat feljogosít arra, hogy hasonlóképpen járjunk el, ha az érdekeink éppen úgy kívánják. Ez a felfogás annyira erőteljesnek tűnik, hogy szem elől tévesztjük az alapvető igazságot (vagy legalábbis úgy teszünk, mintha elfelejtenénk), miszerint „mindnyájan oda állunk majd a Krisztus ítélőszéke elé" (Róm 14:10). Abszolút igazság, hogy „mindannyiunknak" meg kell állnunk az ítélőszék előtt, és ezt az igazságot vagy valóságot az sem teszi semmissé, hogy különféle kényelmes érvekkel próbáljuk mentegetni magunkat (például azzal, hogy: „míg Isten elé érsz, megesznek a szentek").

Vajon észszerű elvárni valakitől, hogy más erkölcsi normák szerint éljen, mint amilyet a társadalom hirdet vagy „megtűr”? Normális az, hogy egy keresztény eltekintsen a közvetlen realitásoktól, és az életét olyan erkölcsi elvek vezéreljék, amelyeket még az egyház sem tart tiszteletben, jóllehet hirdeti azokat? „Azt tedd, amit a pap mond, ne azt, amit ő maga is cselekszik!”, tartja a közmondás. Lehetséges-e, hogy a keresztény ember az egyház által erkölcsösnek „mondott” elvek szerint éljen?

Jogosak ezek a kérdések, és egyénileg kell választ adnunk rájuk. Ami az erkölcsi döntéseket illeti, nem hagyatkozhatunk a társadalom, illetve a többség által megtűrt vagy támogatott szabályokra. Ezen az alapvetően fontos területen abszolút egyéni a felelősségünk.

Szeretnék megemlíteni egy bibliai személyt, akinek az élete segíthet választ találni ezekre az életbe vágó kérdésekre. Még nagyon fiatal volt, amikor az élete drámaian megváltozott. Saját testvérei árulták/adták el (nem a Securitaténak, hanem rabszolgakereskedőknek!). Egyiptomba kerülve hivatkozhatott volna szabadságától megfosztott állapotára, és az akkori társadalomban uralkodó erkölcsökre. Senki sem ítélte volna el, ha az akkori társadalmi erkölcsök szerint jár el. Senki sem… önmagán kívül!

Potifár felesége felkínálja magát neki, amiről senki sem szerzett volna tudomást, ha József, korának atipikus személye, nem reagál furcsán az akkori társadalmi szabályok viszonylatában. Emlékezetes választ ad: „Ímé az én uramnak én mellettem semmi gondja nincs az ő háza dolgaira, és amije van, mindenét az én kezemre bízá. Senki sincs nálamnál nagyobb az ő házában; és tőlem semmit sem tiltott meg, hanem csak téged, mivelhogy te a felesége vagy. Hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszságot, és hogyan vétkeznék az Isten ellen? És lőn, hogy az asszony mindennap azt mondogatá Józsefnek, de ő nem hallgata reá, hogy vele háljon és vele egyesüljön” (1Móz 39:8-10).

József magatartása maradinak, de legalábbis különösnek tűnhet. Nem csodálkoznék azon, ha az erkölcstelen és kompromisszumokra hajlamos társadalom megbélyegezné őt. József viszont lényegbe vágó választ adott. Ez a „hogy követhetném el… Isten ellen [ezt a bűnt]?” helyére teszi a dolgokat. Az erkölcsi kompromisszum nem hozhat megoldást a helyzetére. „Még az ördöggel is szövetségre lépsz, ha ez kell ahhoz, hogy átjuss a hídon a túlsó partra”, hirdeti a kompromisszumok hasznosságában hívő társadalom. Ez a módszer azonban nyílt támadás Isten szuverenitása ellen.

József tudja, hogy a társadalomnak nincs szerepe az erkölcsi normák meghatározásában. Tudja, hogy egy napon majd meg kell állnia az ítélőszék előtt, sőt, valójában már most Isten jelenlétében él. Lehet, hogy olyan személyiségnek tekintik, aki nem a realitások talaján él, mint egy Don Quijote *avant la lettre.* Ha így gondolkodunk, attól tartok, hogy a társadalmunk helyzete reménytelen. Vagy lehet, hogy csak a romániai társadalomé az!

Amikor Gabriel Liiceanu megírta azóta híressé vált *Kiáltvány a gazemberekhez* című művét, sokan naivitással vádolták. Talán tényleg naiv volt. De Pál apostolt – aki híres tanácsával a saját gyermekének tekintett Timótheushoz fordult: „Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall!” (2Tim 2:15) – nem hinném, hogy naivitással vádolnánk, mivel a Biblia nem a naivitások szöveggyűjteménye.

A magát oly nagy hévvel kereszténynek valló romániai társadalom számára – beleértve azokat is, akik „gyakorló keresztényeknek” tartván magukat, fennhangon hirdetik, hogy „náluk van a teljes igazság” – egyetlen megoldás létezik: „mint nappal, ékesen járjunk” (Róm 13:13), és őrizzük meg tisztaságunkat ebben az erkölcsileg szennyezett, mocskos társadalomban!

VALERIU PETRESCU, nyugdíjas lelkipásztor

OLVASNI ANNYI, MINT REMÉLNI

Istennel az emberiség sötét történelmében

Honnan származnak a gondolataink? Milyen meggyőződéseken alapulnak? Milyen gondolkodási modellek befolyásolják a világról alkotott felfogásunkat? És vannak-e más látásmódok is, amelyek által érzékelhetjük ugyanazt a valóságot?

Ha létezne egy vörös fonal, mely olvasói voltomat jellemezné, talán ez lenne: folyton kérdéseket teszek fel.

Elmém minden pillanatban kérdéseket fogalmaz meg az életről, Istenről, a hitről, saját testemről, a körülöttem levő világról, a Bibliáról, a családról, az emberekről, az egyházról, a szakmámról, a történelemről és a vezetői képességekről. Egyesek számára a kérdések kényelmetlenek. Ők inkább a válaszok biztonságát és a bizonyosságok kényelmét szeretik. Én azonban megtanultam szeretni a kérdéseket és a kérdéseket kiváltó folyamatokat, mert ezek nem gyengítik, hanem élettel töltik meg a hitet.

Idővel rájöttem, hogy igaz a régi mondás: minél többet tanulsz, annál inkább rájössz, hogy milyen keveset tudsz.

Az olvasásra késztető kérdések közül némely már több mint tíz éve foglalkoztat:

Mit jelent adventistának lenni ma? Hogyan befolyásolja a hit a világot, és miként alakítja a világ a hitet? Hogyan reagál egy vallásos mozgalom kora kihívásaira?

Könyvekben kerestem választ ezekre a kérdésekre. Egy olyan korban, amelyet a megosztott figyelem, a túlzott ingerek és az online térhez való folyamatos kapcsolódás jellemez – és mindehhez sok esetben a kétségbeesés különböző formái társulnak –, az olvasás a remény megnyilvánulásává válhat – még akkor is, ha az olvasott témák borúsak és fájdalmasak.

Meglepőnek tűnhet, de engem az emberi szenvedés, a gonoszság és a fájdalom kérdése foglalkoztat, illetve az, ahogy ezek a jelenségek a különböző történelmi korokban és helyszíneken felszínre törnek.

Olvassunk adventistákként!

Ha meg akarjuk érteni, hogy mit jelent ma adventistának lenni, tegyük fel a kérdést: mit jelentett a múltban adventistának lenni. Nem vagyok történész, de természetesnek tartom, ha feleleventjük az utóbbi mintegy kétszáz évet, az adventmozgalom kialakulásának és fejlődésének időszakát.

Milyen volt az advent hit és a világ a 19. században? Milyen kulturális, gazdasági és politikai változások alakították a társadalmat? Milyen kérdésekkel szembesültek az első adventisták?

Ezekre a kérdésekre akkor kaphatunk választ, ha áttekintjük az Egyesült Államok és a világ többi része 19. századi történelmét. Ez volt az az időszak, amikor az Egyesült Államok nemzetté formálódott, ezzel

egyidőben pedig a nyugati terjeszkedés következményeként az őslakosok elveszítették a földjeiket. Ekkor következett be a nagy lelki ébredés, a protestáns felekezetek között pedig viták robbantak ki a rabszolgatartással, az amerikai polgárháborúval és az ezzel járó társadalmi átalakulásokkal kapcsolatban. A világot alapjaiban átformálta az ipari forradalom, elindult a modern tudományok térhódítása, és megjelent az evolúció tana.

A kép világszinten is összetett volt. A Haitiben kirobbant forradalom – a modern kor első sikeres rabszolgalázadása –, az európai gyarmatosító terjeszkedés Ázsiában és Afrikában, valamint az amerikai befolyás kiterjedése a Karib-térségre és a Fülöp-szigetekre, jelentős mértékben átrendezte a világot. A kereszténység térnyerése sok helyen a nagyhatalmak politikai és gazdasági dominanciájával párhuzamosan zajlott. Mindez egy olyan valóságról árulkodik, amely még ma is kényelmetlen kérdéseket vet fel.

Ilyen körülmények között mi a jelentősége az advent mozgalom megjelenésének? Miért ekkorra időzítette Isten mozgalmunk megjelenését?

Ugyanezek a kérdések a 20. századra is érvényesek. Hogyan élték hitüket az adventisták a két világháború között, a hidegháború idején, a polgárjogi mozgalmak alatt, a gyarmatosítás alóli felszabadulás, a népvándorlások és a világot megváltoztató forradalmak korában? Hogyan reagált ezekre a kihívásokra a hit? Hogyan tudtak a különböző országokban élő adventisták a zavaros időkben is hűek maradni Istenhez?

Az adventizmus és a történelem minden egyes találkozási pontja egy újabb puzzle-t tesz hozzá a világszéles mozgalom összképéhez. Ha az egyház arra hívatott, hogy hirdesse a hármas angyali üzenetet „minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek”, nem hagyhatja figyelmen kívül a világ történelmének sorsfordító eseményeit.

Ezekre a kérdésekre nem lehet egyszerű vagy betanult válaszokat adni. A folyamat némelykor kényelmetlen, de éppen a múlttal való őszinte szembenézés segíthet jobban megérteni a jelent – beleértve azokat a pillanatokat is, amikor az adventisták a hűség példaképei voltak, vagy éppenséggel tévedtek.

Olvassunk, hogy megértsük Isten országát!

Miközben megpróbálok válaszolni a fentebb feltett kérdésekre, eszembe jut az emberek vezette országok és az Isten országa közötti óriási kontraszt.

Ha valaki tanulmányozza a történelmet, előbb-utóbb szembesül a gonoszság létével. Nem volt olyan korszak vagy helyszín a történelemben, ahol a sötétség ne hagyta volna ott nyomát. Engem azonban nem feltétlenül az egyének által elkövetett gonoszság zavar, hanem az, amely a rendszerek-

ben, a törvényekben, a kormányokban és a társadalmi struktúrákban gyökerezik.

A bűn több mint a személyes döntések summája. A közös – néha tudatos, máskor tudatlan – emberi elhatározások végeredményben a kultúrát és a társadalom erkölcsi irányvonalát alakítják. Így fonódnak egybe egyéni bűnök kollektív bűnökkel, és ha nem kritikus szemmel vizsgáljuk az értékrendeket és a feltételezéseinket, fennáll a kockázata annak, hogy észrevétlenül egy olyan gondolkodásmódot alakítunk ki, amely szembehelyezkedik az isteni elvekkel.

Abraham Joshua Heschel rabbi egy emlékezetes mondatban örökíti meg ezt az igazságot: „Kevés a bűnös, de mindannyian felelősek vagyunk."

Ami pedig a kapzsiságot, az elnyomást és a kizsákmányolást illeti, senki sem él teljesen elszigetelten. Kisebb-nagyobb mértékben mindannyian egy olyan kapcsolati rendszernek vagyunk a részei, amely fenntarthatja az igazságtalanságot.

Miért kellene ezzel törődnünk? Miért foglalkoztatnának olyan problémák, amelyeket nem tarthatunk ellenőrzésünk alatt, s amelyek csak felzaklatnak? A válasz egyszerű: azért, mert mindez Istent is foglalkoztatja.

Az igazság, az igazságtalanság, a hatalom, a kapzsiság és a kizsákmányolás már az ótestamentumi prófétákat is foglalkoztatta. A Biblia nem kerüli ezeket a kérdéseket, és nem is kezeli azokat felületesen.

Éppen ezért az emberi rendszerek kudarcai egyre erőteljesebben igazolják azoknak az elveknek a szépségét, amelyeken Isten Országa nyugszik. Minél tisztábban látjuk az igazságtalanságot és a körülöttünk levő világ egyensúlyvesztését, annál inkább megértjük Isten igazságos jellemét.

Gondoljunk csak az ótestamentumi polgári törvényekre, amelyeket sokszor csak futólag olvasunk el. Ezek a törvények valósággal arra késztetnek, hogy tegyük fel a kérdést: milyen társadalmat akart létrehozni Isten? Egy olyan igazságos és bölcs társadalmat, amire a környező népek csodálattal tekinthetnek (5Móz 4:5-8).

Hogy nézne ki ma a világ, ha nem a pénz szeretete diktálná a döntéseinket? Ha nem a megvesztegetés befolyásolná az igazságot? Ha a termőföldekről nem szednénk össze még az utolsó gabonaszemet is, hogy a szegényeknek is jusson eledel? Hogyan változna meg az élet, ha az ember és a föld is hétévente megpihenne, vagy ha minden ötvenedik évben a birtokok visszakerülnének az eredeti tulajdonosaikhoz?

E törvények üzenete túlmutat a szó szerinti jelentésükön. Nem az a fontos, hogy azon vitatkozzunk, szükséges-e ezeket a törvényeket ma is alkalmazni; fontosabb, hogy feltegyük a kérdést: milyen igazsággal, irgalommal és felelősséggel kapcsolatos elveket tükröznek ezek a törvények?

Olyan világban élünk, amelyben sem az intézmények, sem a törvények, sem a kormányok nem tökéletesek, ennek ellenére már itt eldönthetjük, hogy mindenekelőtt kihez leszünk hűségesek. Élhetünk Isten országának honpolgáraiként, és hagyhatjuk, hogy a mennyei értékrend alakítsa gondolatainkat és tetteinket.

Olvassunk, hogy megértsük Isten szeretetét!

A történelemkutatás legmélyebb tanulsága azonban nem intellektuális, hanem alapvetően személyes.

Atrocitásokról, gyarmatosításról, rabszolgatartásról, háborúkról és gyilkosságokról olvasva, szinte paradox módon felfedezem a reménység okait – mind az emberi sorssal, mind pedig Istennel kapcsolatban.

Önmagában már az is bizonyságtétel, hogy ezek a történelemkönyvek léteznek: megmutatják, hogy voltak / vannak emberek, akik nem hajlandók magától értetődőnek elfogadni a gonoszságot. Amikor felebarátaik egymás ellen fordulnak, ők úgy döntenek, hogy tanulmányoznak: az igazságot keresik, szólják és írják meg. Történészek, kutatók, oknyomozó újságírók szentelték egész életüket ezeknek a történeteknek a dokumentálására. Önmagában már ez is reménykedésre ad okot.

Miközben feltárják a gonoszságot, felszólítanak, hogy ne fordítsuk el a tekintetünket az emberi szenvedésről, legyen az bármilyen kellemetlen. Mindezek Istenre szegezik a figyelmünket, hiszen Ő az igazi, hűséges Tanúja az egész emberi történelemnek.

Néha sokkol, amikor olyan atrocitásokról olvasok, amikről még nem hallottam. Isten azonban látta mindezeket. Mindig is ismerte az emberi szív igazi természetét.

Könnyen megfeledkezünk napjaink háborúiról, amelyek a világ különböző pontjain dúlnak. Elfordíthatjuk tekintetünket az éhezés és a bombázások áldozatairól, gyermekekről, nőkről, férfiakról. Dönthetünk úgy, hogy nem gondolunk a rabokra és az őket fogva tartó modern fegyintézetekre, ahol sok esetben a profit fontosabb az emberi méltóságnál.

Isten azonban nem fordítja el a tekintetét. Nem válaszol minden kérdésünkre, viszont megállásra és elmélkedésre szólít fel. Aki az egész emberiség történelmének szemtanúja, ugyanaz az Isten, Aki elküldte az Ő Fiát, hogy megváltson bennünket. És ez az Isten még mindig bízik bennünk.

A történelmet olvasva gyakran alábecsüljük Isten szeretetét. Sosem fordította el tőlünk a tekintetét, szeretete nem vak, teljes valójában ismeri bűneinket. Tudja, milyen messze távolodtunk el a mennyei eszményképtől, amelyre teremtettünk, és mégis szeret minket.

Szeretete, szeretetének magassága, mélysége, szélessége messze meghaladja felfogó képességünket. Milyen csodálatos, hogy Isten úgy látja, hogy ez a világ és az emberek megérdemlik a legnagyobb áldozatot.

Nem tudom megmagyarázni, hogy van az, hogy miközben Isten látja a világ gonoszságát, mégis tovább hisz a megváltásunkban.

Isten szeret minket. És ez az egyszerű, ugyanakkor annyira lenyűgöző igazság fényesebben ragyog, mint az emberiség sötét történelme.

JOSEPHINE ELIA LOI

A cikk eredetileg az *Adventist Review* weboldalán jelent meg.

https://adventistreview.org/perspectives/culture/reading-as-an-act-of-hope/

„MIT MONDANAK A FOGAK?”

– a projekt, mely széles mosolyt csal a gyermekek arcára

Áldozni gyermekünk egészségére nem csupán lehetőség, hanem felelősség is. Jövőnk gyermekeinkben rejlik, ezért ha már zsenge korban megtanítjuk őket a megelőzésre, értékes támpontokkal látjuk el őket egész életünkre nézve. Amikor a kisgyermek játékok és kellemes tapasztalatok által elkezdi megérteni a szervezetét, elillan a félelme, és az orvosokhoz is természetesebben viszonyul.

„Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól” (Péld 22:6).

Ezekkel a gondolatokkal szerettem volna másokat is arra késztetni, hogy egyesítsük az erőinket egy, a gyermekeink szájüregi egészségét szolgáló projektben. Legfőbb vágyam olyan erőforrásokat és tájékoztató anyagokat felkínálni, amelyeket minden család hazavihet és azonnal fel is használhat. Ennek érdekében tehát ebben a cikkben összegyűjtöttem a legutóbbi rendezvény során szerzett értékes tapasztalatokat, mert célom ebben a fontos utazásban más családoknak is támogatást nyújtani.

Ingyenes megelőzés

Mindezek a gondolatok valóra válhattak a „Mit mondanak a fogak?” elnevezésű ingyenes, a gyermekek és serdülőkorúak szájhigiéniájával foglalkozó rendezvény során, amelyre 2026. június 7-én került sor. A szabadtéri programnak a bukaresti „Băneasa” Adventista Gyülekezet tágas udvara adott otthont. A Speranța Médiatröszttel közösen szervezett projekt során beigazolódott, hogy a nevelés és a megelőzés csodálatos utazás is lehet, ha azt közvetlenül átültetjük a kisgyermekek világába.

Odaadó önkéntesek egész csapata járult hozzá az esemény megvalósulásához, többek között a helybéli gyülekezet tagjai, a Speranța Médiatröszt munkatársai, a bukaresti AMiCUS Egyesület lelkes diákjai,

valamint a projektről tudomást szerző szakemberek, akik aktívan részt kívántak venni a szolgálatban. A Viață și Sănătate Kiadó jelentős hozzájárulásként egy különleges standot állított fel a helyszínen, emellett a támogatói csoportunk kitartóan végig imádkozott a rendezvény alatt, hogy minden békében történjen, és az érdeklődők áldását szolgálja. Bebizonyosodott, hogy az egészségügyi missziómunka nem korlátozódik csupán az egészségügyi dolgozókra, hanem számos osztálynak lehetőséget nyújt arra, hogy bárki készségesen munkába állhasson.

Multidiszciplináris csapat: integrált megközelítés az egész család számára

A fogorvos-csapat nevelő célzatú tevékenységeket tartott a gyermekeknek, és a békés környezetben személyre szabott odafigyeléssel és tanácsokkal szolgált: fogkefe készítés, helyes fogmosási technikák bemutatása egy hatalmas méretű modell-babán, plüss-vízilovak fogainak ápolása. Íme csupán néhány módszer, amellyel fogorvosaink közel kerülhettek a gyermekekhez.

A gyermekek általában könnyen megjegyzik azokat a szabályokat, amelyeket érdemes figyelembe venni és gyakorlatba ültetni: 2 × 2 × 2 – vagyis minimum két perces fogmosás kefével, kétszer naponta (reggel és este), és a fogorvos rendszeres (évente kétszeri) felkeresése. Ez természetesen személyre szabottan változhat.

Ezzel egy időben a szülők egy szeminárium jellegű beszélgetésen vehettek részt, amit két elismert szakember irányított: dr. Ilia Jipa, az ortodoncia és a dentofaciális ortopédia szakorvosa, az orvostudományok doktora, és dr. Daniel Lupoi, fül-orr-gégész szakorvos, egyetemi adjunktus. A beszélgetések központi témája a szájon keresztüli lélegzés korai azonosítása és az interdiszciplináris együttműködés fontossága volt. A szülőknek meg kell tanulniuk odafigyelni az otthon is észlelhető, rendellenességekre utaló jelekre: a félig nyitott szájjal való felszínes alvásra, a horkolásra, a kiszáradt szájjal ébredésre, a korai fáradtságra vagy a napközbeni szem körüli sötét karikákra. Az orrmandula megnagyobbodása hozzájárulhat a felső légutak elzáródásához és a szájon keresztüli lélegzés kialakulásához. E jelenségek tartós fennállása elváltozásokat okozhat a fogak és az arcüreg fejlődésében, ezért szükségessé válhat – a gyermek egyéni problémáinak függvényében – a fül-orr-gégész szakorvos, a fogés fogszabályzó orvos, valamint a miofunkcionális terapeuta igénybevétele. Többek között ebből is adódhat az interdiszciplináris megközelítés szükségessége.

Ezenkívül a modern fogorvoslás javasolja a logopédussal való szoros együttműködést, különösen akkor, ha a gyermek fogszabályzó kezelés alatt áll, vagy ha a rövid nyelvfék korrekció érdekében nyelvfékmetszésen esett át. A rendezvény keretében végzett logopédiai gyors-szűrés lehetőséget biztosított egyes beszédhibák korai azonosítására, beleértve azokat is, amelyek a nyelvfék anatómiai sajátosságaival hozhatók összefüggésbe.

Ezzel párhuzamosan önkéntes gyógytornászok bemutatták a résztvevőknek, hogy a testtartás és a gerincoszlop helyzete miként befolyásolhatja a harapást (fogászati okklúziót). Az emésztőrendszernek szentelt műhelyfoglalkozáson a gyermekek megtanulhatták, hogy az emésztési folyamat már a szájüregben elkezdődik. Elmagyarázták nekik, hogy a nyers és kemény ételek (például a sárgarépa vagy az alma) alapos rágást igényelnek, ezáltal hozzájárulhatnak a rágásfunkció serkentéséhez és a rágószervek (fogállcsont rendszer) fejlődéséhez. Természetesen ezek az ételek nem helyettesítik a szájhigiéniát, viszont az egészséges életmód és a változatos táplálkozás részét képezik. A gyermekek emellett örömmel raktak ki egy hatalmas puzzle-t, amely két óriási méretű fogat ábrázolt: egy boldog és egy szomorú fogat, majd a vidám foghoz egészséges élelmiszereket, a szomorú foghoz pedig fogazatot károsító ételeket és italokat kellett társítaniuk.

Hogyan építünk ki félelem nélküli kapcsolatot a fogorvossal?

A pszichológiai tényező kulcsfontosságú szerepet játszik a gyermek fejlődésében, ezért e terület szakemberei projektünk igencsak fontos láncszemét alkották. Tegyünk arról, hogy a gyermek első látogatását a fogorvoshoz ne a fájdalom vagy az egészségügyi vészhelyzet kényszerítse ki. Ha az első találkozása a fogorvossal fájdalommal társul, a gyermek a fogorvosi rendelőt a félelemmel és a kellemetlen érzésekkel asszociálja, ami kerülendő.

A gyermekek rendkívül fogékonyak a felnőttek érzelmi állapotára. Ha bizonytalanságot észlelnek a szülő hangjában, azonnal elutasítóvá válhatnak. Ugyanakkor a fájdalommal kapcsolatos szavakat tartalmazó megfogalmazások pontosan arra irányíthatják a gyermek figyelmét, amitől a szülő épp óvni próbálja.

Ezt az élményt a szülők már otthonról gyökeresen megváltoztathatják. Felkészíthetik a gyermeket, például azzal érvelhetnek, hogy meg fog ismerkedni egy új barátal – egy kíváncsi szakemberrel, aki új és rendkívüli dolgokat fog felfedezni a fogaival kapcsolatosan. Elmondhatják neki, hogy az orvos valójában szeretne kicsit ránézni a fogaira, hogy közösen találják ki, miként tarthatják egészségesen a fogazatát. Mesélhetnek neki különféle történeteket, vagy mutathatnak neki erre vonatkozó kisfilmeket, így az első látogatás egy vidám, ismerkedési alkalommá válhat, ahol a fogorvos odafigyelésre és bátorságra ösztönzi őt.

A 6 éves kori nagyőrlő fog: egy megvédendő kincs

Különös figyelmet szenteltünk a 6 éves kor körüli időszaknak. Nagyjából ebben a korban nő ki a tejfogak mögött az első maradandó nagy őrlőfog. A szakirodalom szerint ennek a fognak fontos szerepe van a fogászati harapás (okklúzió) kialakulásában és fenntartásában. Mivel ez az első olyan maradandó fog, amely úgy nő ki, hogy közben nem vált fel tejfogat, a szülők gyakran összetévesztik a tejfogakkal, így könnyen elkerülheti a figyelmüket. Az elsőként kinőtt nagyőrlő irányítja az összes többi maradandó fog sorba rendeződését, erre a fogra hárul a rágóerő oroszlánrésze. Pontosan ezért fontos, hogy a szülők idejében felismerjék, és odafigyeljenek rá. A barázdazárás mint eljárás például egyszerűen és hatékonyan képes megóvni az őrlőfogakat a szuvasodástól, mivel lefedi azokat az apró barázdákat, ahol könnyen felhalmozódik a lepedék és a baktériumréteg. Kellő odafigyeléssel tehát a megelőzés válik a legszebb ajándékká, amit gyermekeinknek adhatunk.

Egészségügyi misszió munka: szolgálatra hívás

Az evangélium hirdetése elválaszthatatlan a testi szenvedések enyhítésétől. Földi szolgálata során Jézus tökéletesen ötvözte az igazság hirdetését a betegek gyógyításával. Az egészségügyi misszió munka rendeltetésszerűen az evangélium „jobbkeze", és az egyház akkor tesz eleget küldetésének, ha az emberek gyakorlati szükségleteire is válaszol. E kezdeményezések révén előítéletek oszlanak szét, és szívek nyílnak meg.

„A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk" (Gal 6:9).

Öröm és áldás számunkra, hogy ilyen projektek által hasznos munkát végezhetünk. Szívemből kívánom, hogy ezek az információk minél több családhoz eljussanak, mivel a ma kialakított apró szokások formálják a holnap kiegyensúlyozott felnőttjeit. Meghívlak, hogy együttes imában kérjünk bölcsességet és erőt Istentől, hogy támogató szolgálatunk oda is eljusson, ahol a legnagyobb szükség van rá.

Minden dicsőség Istent illeti meg a munkára késztetésért, a csodálatos közösségért és azért a kegyelemért, hogy együtt tanulhatunk és szolgálhatunk!

Dr. ANDREEA ȚUȚUIANU, fogorvos

A HITELESSÉG,

híd a generációk között

„Miért nem mutatnak példát az idősek? Miért van annyi képmutatás a gyülekezetben? A szülők, nagyszülők és tanárok miért nem érik el az egyház által felállított mércét?”

A fiatalok előbb-utóbb rájönnek, hogy a felnőttek, akiket gyermekkorukban tökéletesnek, erősnek és bölcsnek hittek, valójában ugyanolyanok, mint ők: gyengeségekkel, hibákkal, kétségekkel teli emberek. A legtöbb esetben azonban nem ez a felismerés okozza nekik a legnagyobb csalódást. A legvisszatetszőbb számukra az a benyomás, hogy a felnőttek nem ismerik be gyengeségeiket, sőt, továbbra is olyan leckékkel tukmálják őket, amelyeket ők maguk sem tanultak meg, ráadásul kerülik az őszinte beszélgetéseket saját kudarcaikról. Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy ez az őszinteség iránti igény a mostani generáció hóbortja, miközben elfelejtjük, hogy egykor mi is átéltük ezt az érzést. A cikk elején elhangzó idézet is már több mint 50 éves (*Review and Herald*, 1969. augusztus 14.), amiből következik, hogy már az 50-es években születettek is feltették ezeket a kérdéseket.

Ha nem új keletű problémáról van szó, akkor az eltávolodást nem írhatjuk a jelenlegi kultúra vagy a technológia számlájára. Mélyebb okai vannak ennek. Mit lehet tenni tehát?

A fiatalok követendő példákat keresnek, nem sikertörténeteket. Hiteles embereket akarnak látni, akikkel azonosulni tudnak. Olyan emberek autentikus történeteit keresik, akik ki merik mondani: „Hibáztam!"; „Ezt máig nem értem!"; „Ezzel én is megküzdöttem!"; „Keressük meg együtt a választ!".

A régi problémák kapcsán emlékezzünk vissza a régi, de már elhanyagolt megoldásokra! Tekintsünk meg néhány egyszerű módszert, amellyel csökkenthetjük a generációk közti távolságot! Ezek a lépések lehetőséget kínálnak a nyílt beszélgetésekre, gondolataink kifejezésére és a közös építkezésre.

Törjük meg együtt a kenyeret!

Hívjuk meg a fiatalokat otthonainkba – akár az ifjúságvezetővel vagy a presbiterrel együtt – egy közös étkezésre. Az ilyen alkalmakra készítsünk egyszerű, mindenki által kedvelt ételt, amit még a válogatósabb tizenévesek is szívesen elfogyasztanak.

Ezekre az alkalmakra különösen a téli péntek estéken, szombat délben, szombat este vagy vasárnap kerülhetünk sort. A fiatal hamar hozzánk hasonló felnőtté válik, de legnagyobb kiváltsága, hogy fehér lappal kezdhet: könnyebben hozhat radikális döntéseket az Istennel ápolt kapcsolatát és az életmódját illetően, és valószínűleg a hivatásával vagy a párválasztással kapcsolatban sem döntött még végérvényesen. Adjuk meg neki a lehetőséget, hogy kérdéseket tegyen fel, mi pedig mondjuk el, hogyan hoztuk meg életünk nagy döntéseit. Ne próbáljuk szépíteni vagy eltitkolni életünk problémás időszakait – lehet, hogy épp ezek a vallomások fogják leginkább megóvni őt azoktól a nehézségektől, amelyeket mi átéltünk.

A fiatalok kérdéseinek szentelt délutáni program

Havonta egyszer, a délutáni istentiszteleten a gyülekezet fiataljai (akár a környékbeliek is) foglaljanak helyet az első sorban, mögöttük pedig a szüleik és a nagyszüleik üljenek. A lelkipásztor készüljön egy rövid prédikációval, amit ne rögzítsenek és ne is közvetítsenek élőben, s amelynek keretében válaszol a fiatalok által előzőleg névtelenül benyújtott kérdésekre. A kérdések a szónok tapasztalataira is kitérhetnek: kísértései legyőzésére, házasságára, szüleivel vagy tanáraival ápolt kapcsolatára, filozófiai jellegű kérdéseire, életmódjára stb. A találkozón a fiatalok és a szülők is hozzászólhatnak. Ez a módszer a későbbi, családon belüli beszélgetéseket is megkönnyítheti.

A találkozó keretében foglaljon helyet elől egy idős házaspár, aki fogadja és megválaszolja a fiatalok kérdéseit. Ha imádságos lelkületben közelítünk ezekhez az alkalmakhoz, azok falakat dönthetnek le, és megteremthetik az őszinteség és sebezhetőség légkörét, amelyre oly nagy szükség lenne összejöveteleinken.

Fiatalok és idősek együtt a természetben

„A felvilágosult, választékos ész bőven talál kellemes kikapcsolódási lehetőséget, melynek forrása ártalmatlan s ugyanakkor nevelő, tanító hatású. A szabad levegőn történő felüdülés, Isten keze munkáinak szemlélése a természet ölén a lehető legáldásosabb lesz számára" (Ellen G. White: *Bizonyságtételek,* 4. köt., 653. o.).

Akár csak a közeli erdőbe sétálunk ki, akár komolyabb túrát tervezünk, a közelünkben bárhol megcsodálhatjuk a teremtett világot. Nincs szükség más előkészületre, mint egy kis elemózsiára, egy szemléltető példára és néhány játékra – a lényeg az együtt töltött idő és a spontán kialakult alkalmak, amikor felnőttként is készek vagyunk őszintén válaszolni a Krisztussal szerzett tapasztalatainkkal kapcsolatos kérdésekre.

Próbáljuk meg alkalmazni az említett módszereket a magunk és a fiatalok megszentelődéséért mondott imádsággal! Legyünk állhatatosak, hogy a gyakorlatban is be tudjuk nekik mutatni, mennyire értékeljük őket!

Rendszeres találkozók

A rendszeres találkozók összekovácsolják a fiatalokat, hogy közös frontot alkotva részt vegyenek a gyülekezeti munkában. Gyülekezetként bátorítanunk kell azt az odaszentelt életű felnőtt személyt, akit a fiatalabb generáció is kedvel, s aki a presbiterekkel és a lelkipásztorral karöltve hét közben vagy szombaton vállalja ezeknek a kifejezetten fiatalokat megszólító rendszeres találkozóknak a megszervezését. Az ilyen alkalmak legyenek kellemesek, és valóban a fiatalok fejlődését szolgálják.

Szervezhetők „statikusabb" találkozók is közös énekléssel, a vezető imájával (aki név szerint imádkozik minden fiatalért), tanulással, beszélgetéssel, játékkal. Hasznos lehet a közös étkezés, amit a gyülekezet készít elő, vagy amelynek költségeihez anyagilag hozzájárul. Szolgálati jellegű alkalmakra is sor kerülhet: a fiatalok meglátogathatnak idős embereket, részt vehetnek egy gyülekezeti program előkészítésében, vagy bekapcsolódhatnak egy közösségi projekt támogatásába.

Próbáljuk meg alkalmazni az említett módszereket a magunk és a fiatalok megszentelődéséért mondott imádsággal! Legyünk állhatatosak, hogy a gyakorlatban is be tudjuk nekik mutatni, mennyire értékeljük őket! Az Úr áldjon meg mindannyiunkat, vagy valóban fejlődhessünk e találkozások révén!

RUBEN SAVA, segédlelkész,
Bánáti Egyházterület

A GENERÁL KONFERENCIA VEZETŐI

Albániába látogattak, és felavatták az albániai HopeMedia Központot

A Generál Konferencia vezetői az albániai egyháztagok bátorítása, valamint az ottani missziómunka kihívásainak megismerése céljából látogattak Albániába.

Ottlétük során feltérképezték a balkáni ország missziós lehetőségeit, a tervezett missziószolgálat nehézségeit és az albániai egyház helyzetét, találkoztak a helyi szolgálattevőkkel és lelkipásztorokkal, tájékozódtak a ***OneVoice27*** kezdeményezés előkészületeit illetően, valamint részt vettek a tiranai HopeMedia Központ felavatásán.

A küldöttséget Erton Köhler, a Generál Konferencia elnöke, Richard McEdward titkár és Paul Douglas kincstárnok alkotta. Találkoztak az Albániai Misszióterület, az Adriai Unió és a Transzeurópai Divízió képviselőivel, meglátogattak több ügyosztályt, és megismerték az ország különböző régióiban zajló missziós kezdeményezéseket.

„A Generál Konferencia vezetőiként rendszeresen látogatunk olyan területekre, ahol egyházunk komoly missziós kihívásokkal szembesül. Idén Albániára esett

a választásunk, mivel szeretnénk alaposabban megismerni az itteni missziós körülményeket, hogy azonosíthassuk mindazokat az alkalmas módszereket, amelyeket az itteni szolgálatunk során felhasználhatunk" – nyilatkozta Erton Köhler.

A látogatás hetén tartott találkozókon áttekintették a lehetőségeket, a kihívásokat, valamint az Albániai Hetednapi Adventista Egyház jövőre vonatkozó elképzeléseit.

Az albániai HopeMedia felavatása

A látogatás egyik kiemelkedő eseménye a tiranai HopeMedia Központ felavatása volt. Az új médiacentrum digitális platformokon keresztül hirdeti az evangéliumot. A Generál Konferencia vezetői meglátogatták az új stúdiót, és tájékoztatást kaptak a projekt terveiről.

„Megtiszteltetés számomra, hogy részt vehetek a helyi HopeMedia stúdiójának avatási ünnepségén" – nyilatkozta Paul Douglas. – „Lenyűgöző látni, hogy mit valósítottak meg az adott helyszínen, a rendelkezésükre álló eszközökkel, és micsoda lehetőségek rejlenek ebben a kezdeményezésben!"

Douglas ismételten biztosította a kezdeményezés vezetőit a világszéles egyház támogatásáról.

„A látogatás során megtanultam egy új albán szót: *besa*, melynek jelentése »bizalom«, »hűség«, »az adott szó betartása«. Mivel ez a kifejezés az Albániai Misszióterület iránti elkötelezettségünket is tükrözi, bennünket is arra ösztönöz, hogy a média révén közösen hirdessük Krisztus evangéliumát."

A *OneVoice27* kezdeményezés

Az Albániai Misszióterület is részt vesz a ***OneVoice27*** kezdeményezésben, és a Generál Konferencia küldöttsége a projekt előkészületei felől érdeklődött. Ez a világszéles akció gyülekezeteket, ügyosztályokat és egyháztagokat fog össze az evangélium hirdetése érdekében.

A látogatás során szerzett tapasztalatairól ekképpen nyilatkozott Richard McEdward: „A missziómunka és az infrastruktúra jelentős fejlődésének lehetünk tanúi, ami elsősorban a lelkipásztorok munkájának köszönhető." Hozzátette, hogy a ***OneVoice27*** kezdeményezés szemlélete is ezt az együttműködési lelkületet tükrözi.

Néhány héttel a látogatás után, a Global Internet Network (GAiN) új-zélandi találkozóján, Aucklandben, az Albániai Misszióterület bemutatta a kezdeményezéssel

kapcsolatos terveit. A lelkészi kar által kidolgozott, áprilistól alkalmazott stratégia az imádkozást, a bibliatanulmányozást és a gyülekezeti tagok képzését ötvözi annak érdekében, hogy az online közösségi felületeket, a WhatsApp alkalmazást és az albán kulturális kontextushoz igazodó videotartalmakat missziós célokra használják.

A helyi munkacsoportok meglátogatása

A Generál Konferencia elöljárói az Adriai Unió vezetői által szervezett közös ebéd alkalmával találkoztak a helyi lelkipásztorokkal és családtagjaikkal. Az értekezlet lehetőséget teremtett arra, hogy az ország különböző régióiban szolgáló munkatársak megosszák tapasztalataikat, és bátorítást kapjanak további szolgálatukhoz.

A látogatók eljutottak a kelet-tiranai adventista gyülekezetbe is, ahol Gentian Tomollari és felesége, Sanda bemutatták, hogyan használják a digitális platformokat a helyi gyülekezet missziómunkájában.

A látogatás következő állomása a Durrës városában nemrég felavatott Lighthouse Impact Center volt. Adriel és Sarah Genke bemutatták a központ tevékenységét, amely vendégszeretettel, kreatív kezdeményezésekkel és gyakorlati keresztény szolgálattal igyekszik kapcsolatokat építeni.

A küldöttség egy adventista óvodát is meglátogatott, ahol találkozott a pedagógusokkal és a gyermekekkel, továbbá tájékoztatást kapott az egyház keresztény oktatással kapcsolatos kezdeményezéseiről, amelyek a hosszú távú missziós stratégia részét képezik.

Az albániai munka támogatása

Delmar Reis, az Albániai Misszióterület elnöke szerint a látogatás fontos szerepet játszott a helyi munkatársak bátorításában és az országban folyó munka értékes voltának megerősítésében. „A világszéles egyház vezetőinek látogatása különösen fontos az albániai adventista közösség számára” – nyilatkozta. – „Ittlétük igazolja, hogy az országunkban zajló missziós kezdeményezések fontosak, és arra buzdítja lelkipásztorainkat, vezetőinket és tagjainkat, hogy megújult erővel folytassák szolgálatukat.”

A Generál Konferencia vezetői felmérték az albániai misszió lehetőségeit és kihívásait, valamint megismerték a Terület jövőre vonatkozó terveit.

Az Adriai Unió elnöke, Zlatko Musija kifejtette, hogy a látogatás újfent emlékeztetett Albániának a világszéles missziómunkában betöltött fontos szerepére. „Noha a mienk az egyik legkisebb Unió, testvéreink jelenléte bátorítóan hat ránk. A tőlük kapott ötletek és erőforrások megerősítik a munkánkat” – nyilatkozta.

Erton Köhler a látogatás végén megosztotta Albániában szerzett tapasztalatait. „Rendkívüli élmény volt. Alaposabban megértettem az itteni kihívásokat, megismerhettem a helyi elképzeléseket, és részt vehettem a különböző kezdeményezésekben. Úgy megyünk haza innen, hogy immár jobban értjük az albániai missziós körülményeket, és tudjuk, miként támogathatjuk még hatékonyabban az egyházat.”

Hangsúlyozta, hogy látogatásuk során nemcsak segítséget nyújtottak, hanem tanultak is az albániai egyház tapasztalataiból.

„Egyetlen nagy családot alkotunk. Noha a világ különböző tájain szolgálunk, mégis erősítjük egymást. Az itt tapasztaltak igazi ihletforrásként szolgálnak számunkra!” – zárta nyilatkozatát Erton Köhler.

SARAH GENKE, Albániai Misszióterület, és JEANNE DAMASIO, Hope Channel International

A cikk az *ANN* honlapján jelent meg: adventist-general-conference-leaders-visit-albania-and-launch-hopemedia-albania

NOÉ BÁRKÁJA

Az oldalt Isabella Ţăranu ötlete alapján szerkesztette Bartha Sándor

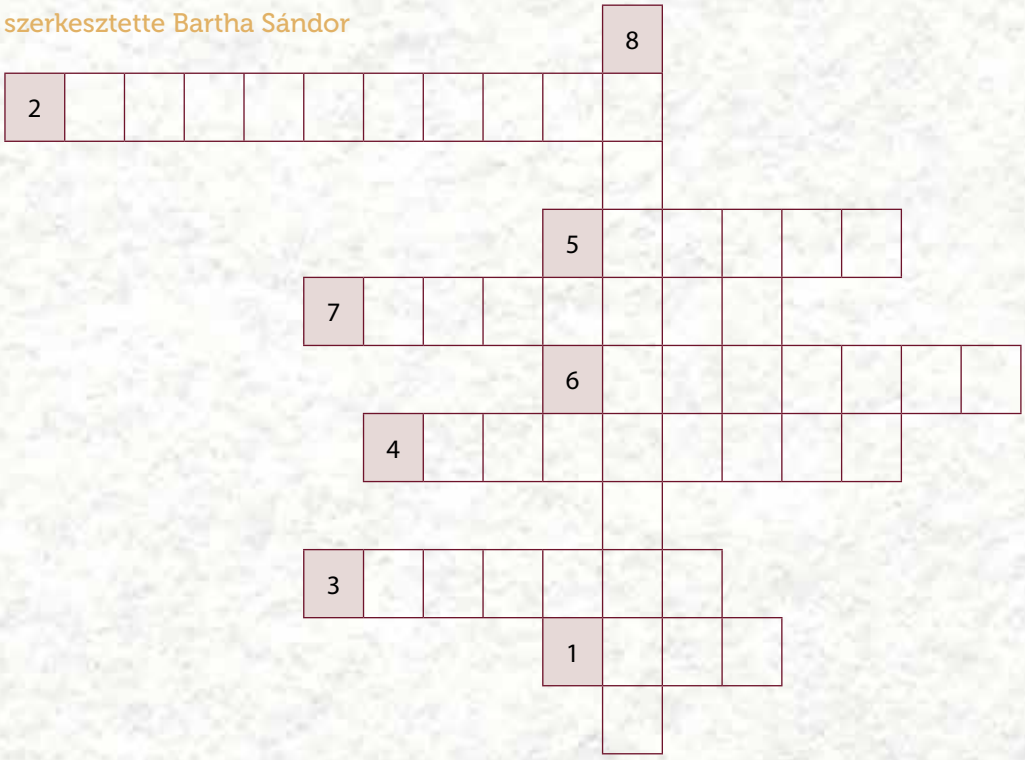

1. Ki volt az a személy, aki kegyelmet talált Isten előtt?
2. Milyen volt Noé magatartása?
3. Mit kellett építenie Noénak?
4. Min alapszik a szövetség?
5. Ki mondta Noénak, hogy kezdje el az építést?
6. Mik mentek még be Noéval a bárkába?
7. Hány napig esett az eső?
8. Mi volt az isteni szövetség jele?

Megoldás: 1. Noé; 2. engedelmes; 3. bárkát; 4. ígéreten; 5. Isten; 6. állatok; 7. negyven; 8. szivárvány

Együtt Istennel

A ROMÁNIAI ASI KONVENCIÓJA

2026

KÖZÖSSÉGI HÉTVÉGE,
MELYEN INSPIRÁCIÓ,
INNOVATÍV KEZDEMÉNYEZÉSEK
ÉS ZENE TALÁLKOZNAK EGYMÁSSAL

november 21–22.

OMEGA CAMPUS, NÁZNÁNFALVA

KÜLÖNLEGES MEGHÍVOTT:

RADIM PASSER
VÁLLALKOZÓ

Ismerjük meg együtt a 2026-os projektek során szerzett tapasztalatokat és a 2027-re szóló merész terveket; hallgassuk meg Radim Passer cseh vállalkozó és író élettörténetét, és élvezzük az Istent dicsőítő zene áldásait!

ASI ROMÁNIA

www.asiromania.ro
office@asiromania.ro
0746.259.394

60526